

אתננתא

בשבע 1214 | י"ג בתשרי תשפ"ז, 23.09.2026

סמיון
גרפמן

הרב
אברהם
זרביב

אורי
מלמד

נמלי
דדון

איריס
חיים

דוד
שוקן

אזמין לסעודת

כותבים נבחרים מספרים על הדמות
שהיו רוצים להזמין לסוכה לשיחת עומק

פריקט מיוחד לסוכות

..... יוסף ארנפלד

הדס
לוינשטרן

דבורה
גוטמן-
קיצים

MSB הפארק נתניה
משהב. בית שבוחרים

מוזמנים לאירוע חשיפה במחירי פריסייל מיוחדים!

משהב משיקה פרויקט חדש בקריית השרון, נתניה
דירות 5 ו-6 חדרים, פנטהאוזים ומיני-פנטהאוזים עם מרפסות סוכה

בשידור חי בערוץ 14

מרכז דוד
דגניה 47
נתניה

— יום שישי —

9.10

14:00–11:00

עכשיו 14
**שישי
חי**
עם ירון אילן

סרקו
לפרטים:

***3245**

בשם ה' נעשה ונצליח!

בראש סרוג BOPO

יש חסד ✓
חמיד תצאו בזול.

**עורשה לכם
את החג**

בני ברק • ירושלים • בית שמש • ביתר עילית • אשדוד • מודיעין עילית • אלעד • רכסים • טבריה • צפת • בארות יצחק • עפולה • קרית מלאכי

תל-חי
אוניברסיטת
קריית שמונה בגליל

דווקא עכשיו. בואי ללמוד, לחיות ולהשפיע על עתיד הגליל

תל-חי אוניברסיטת קריית שמונה בגליל מזמינה אותך להצטרף לתכנית ייחודית לצעירות, המשלבת לימודי תואר ראשון עם לימודי מדרשה, חיי קהילה ועשייה משמעותית בגליל. כי תל-חי היא הרבה יותר משם. היא סיפור של אנשים שבחרו להישאר, לבנות ולהאמין.

תואר ראשון B.A. בחינוך בשילוב לימודי מדרשה בשנתיים בלבד.

מגורים | מלגות | לימודי מדרשה | סדנאות | פעילות חברתית וקהילתית
יש לך מקום אצלנו.

מאחלים לכל בית ישראל
חג סוכות שמח ומבורך

לפרטים ותיאום שיחה אישית
עם הרבנית לאה זנד, דברו איתנו
*9827 או סרקו את ה-QR:

קדומים בונה שכונה!

התמונה להמחשה בלבד

הצעירה בקדומים מזמינה אתכם להצטרף
ליישוב אייקוני שיש בו הכל. בואו לבקר
אותנו בחול המועד סוכות ולהנות מהטבות
חג מיוחדות. לבחירתכם מגוון דירות גן, 4-5
חדרים ופנהאוזים במחיר צעיר במיוחד!

חג סוכות שמח! לכל בית ישראל

עכשיו במחיר צעיר:
1,590,000 ₪
החל מ-

לפרטים והרשמה
073-705-4333

צ.פ.
בונים מכל הלב

המכללה

האקדמית חמדת

חוסן, אמונה, חינוך.

קריית חינוך שדות נגב

סיימת לבנות סוכה? זה הזמן לבנות קריירה! נרשמים ללימודים באקדמית חמדת

תואר שני M.Ed.

בשנה אחת!
לימודי בוקר / ערב

בתוכניות:

- ניהול וארגון מערכות חינוך | אפשרות לשילוב תזה
- תרבות יהודית*
- חינוך מדעי בהתמחויות: מדעים / מתמטיקה
- חינוך מיוחד בהתמחויות: לקויות למידה / אוטיזם

נסגרה ההרשמה

תואר שני M.A.A.T

- טיפול באמצעות אמנויות - ביבילותרפיה**

תואר ראשון B.Ed.

לימודי בוקר / ערב
אפשרות למסלול מקוצר

בחוגים:

- מתמטיקה | מדעים | אנגלית | ספרות | מקרא
- תושב"ע | הגיל הרך | חינוך בלתי פורמלי**
- חינוך מיוחד + הוראה מותאמת (מתקנת) בקריאה, כתיבה וחשבון

רכבת

רום
תוכנית מצוינות

אפשרות לשילוב
מדרשה באקדמיה

בשילוב למידה
היברידית

החזר שכר
לימוד ל-M.Ed.
בכפוף לתקנון משרד החינוך

מערך מלגות
נרחב

שנה ראשונה
חינם ל-B.Ed.
בכפוף לתקנון משרד הביטחון

לפרטים נוספים חייגו: *5280

*התרבות היהודית בזיקתה אל התנ"ך והוראתה
**ההענקת התואר מותנית באישור המל"ג

FLYCARD
BY ELAL

לטיסות. נקודה.

מצטרפים לפלייקארד של אל על וישראל

ומקבלים \$200
לטיסה הבאה

לכל יעדי אל על, בכל מחלקה ובכל תאריך

עוברים עכשיו:

*2665

למצטרפים עד 31.10.26, בהתאם לתקנון. כפוף לרכישות ב-10,000 ₪ עד 31.1.27. למימוש עד 28.2.27, להמראות עד 31.12.27. הנפקת הכרטיס וגובה המסגרת נתונים לשיקול דעתה הבלעדי של ישראל בע"מ ו/או פרימיום אקספרס בע"מ ו/או ישראל כרטיס מימון בע"מ ו/או הבנק. אי-עמידה בפירעון ההלוואה או האשראי עלולה לגרור ריבית פיגורים והליכי הוצאה לפועל. בכפוף למסמכי ההצטרפות ולתקנון Fly Card.

אקדמיה שמחוברת לאדם, לארץ ולעתיד שלך

באקדמית צפת - בית אקדמי מוביל בלב הגליל - מחכים לך
השכלה איכותית המשלבת מצוינות, ערכים וקהילה שמרגישה בית.

סיוע וליווי במציאת
מגורים (מעונות, כפרי סטודנטים)

מגוון מסלולים לתואר
ראשון, שני והסבה

אווירה אישית
חמה ומשפחתית

קמפוס חדשני
בלב הגליל

מלגות משמעותיות
לנרשמים

בית מדרש בראשות
הרב ד"ר בניהו ברונו

קהילת סטודנטים
מגוונת

תנאי קבלה
נוחים וגמישים

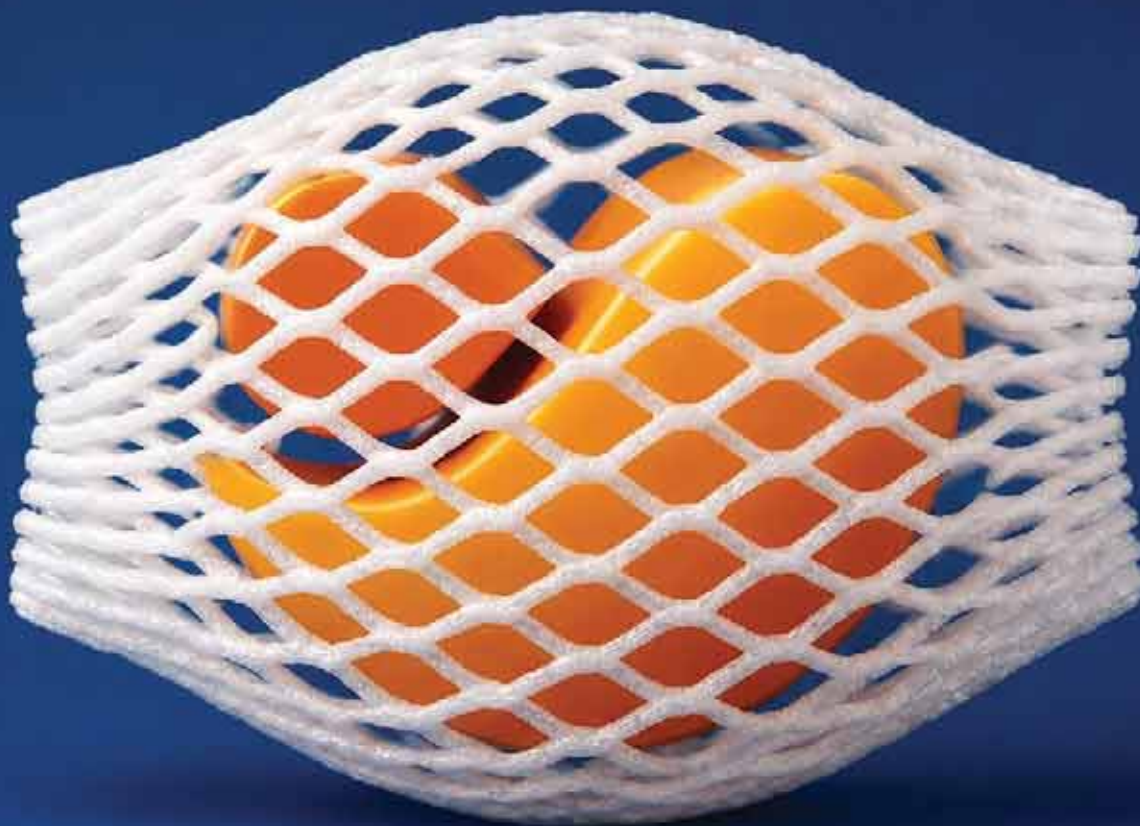
1-800-344-544

מצטרפים לקהילה האקדמית המובילה בצפון

נותרו מקומות אחרונים לשנת
הלימודים תשפ"ז

גם בסוכות יש מי שעוטף אתכם

גל אורן לנרטרס

מוקדים לרפואה דחופה זמינים לשירותכם

מומחים ברפואת משפחה | מומחים ברפואת ילדים | אורתופדיה

שירותי אחיות | בדיקות מעבדה | צילומי רנטגן

לשירותכם מוקדים בפריסה ארצית:

ירושלים יפו 180	בני ברק הרב יעקב לנדא 4	מודיעין עילית אבני נזר 46	אשדוד קרן היסוד 8	חיפה חסן שוקרי 5
רחובות מרכז ראם, דרך הים 1	תל אביב שפרינצק 15	חדרה תרנ"א 20	כרמיאל מורד הגיא 100	פתח תקווה חטשילד 171

ראשון - חמישי 19:30-23:00 | ימי שישי - שבת וחג 15:00-23:00

לא בשנת חורף
על אירועי מגיד אל כרום

חוזרים לגליל יהודי!

עצרת שמחת בית השואבה
בחוות עורי צפון

ע"י כרמיאל

במעמד אנשי ציבור

בקריאה ברורה:

חוזרים להקים ישובים וחוות יהודיות בכל רחבי הגליל

הגליל של עם ישראל.

הפעלות
לילדים!

waze

להגעה:
חניון נחל שגור

יום חמישי חוה"מ סוכות
כ'תשרי 1.10 | בשעה 15:00

לפרטים: ***3051**

ככה פותרים שנה

Brilliant & co.

אַרְטִיזָנָל. אומנות שמחוברת
לאדמה ולכרם. שנה טובה.

אזהרה: מכיל אלכוהול. מומלץ להימנע משתייה מופרזת

DAVIDSON

חול המועד תשפ"ז

ישיריבן

צילום: אריאל גולד

איסרו חג

4.10 • כ"ג תשרי

היכל שלמה

עקיבא

16:00 לבני הישיבות

ליל הושענא רבה

1.10 • כ' תשרי

בנייני האומה

עקיבא

19:30 משפחות
22:00 נשים
22:00 ימימה גאיה
22:00 מזרחי שאקיי

חול המועד

29.9 • י"ח תשרי

אמפי MAX

זושא & אמיר דדון

21:30 משפחות

ISHAYRIBO.COM

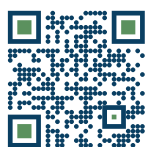
בסוכות עולים מעל ומעבר

90%
באכלוס

10%
בחתימה

073-777-2333

סרקו את הקוד
או התקשרו

צ.ב.
בונים מכל הלב

מעל ומעבר לבית
מעל ומעבר לנוף
מעל ומעבר לציפיות

חג
סוכות
שמח!

דירות 4-6 חדרים, דירות גן ופנטהאוזים
1,750,000 ₪
החל מ-

מבעד למסך הדימויים: איך להפסיק לריב עם העבר ולהתחיל לראות את בן הזוג

מלכודת העבר - מערכת הכשל

הוא מרגיש שהיא תמיד ביקורתית והיא מרגישה שהוא תמיד אטום ומתרחק.

אבל מה שקורה ביניהם, הוא לא באמת מפגש נקי בין שני אנשים בוגרים בהווה.

הנפש שלנו מתרגמת את המציאות הרוחנית המופשטת למו"שגים קבועים ומוגדרים, בעזרת "הכוח המדמה", כדי לאפשר לנו להתמצא ולתפקד בעולם.

כשאנחנו פוגשים את בן הזוג בימיו, המידע שלנו חסר, ואנו נעזרים בכוח המדמה כדי להשלים את התמונה.

כלי לשים לב, אנחנו משתמשים במאגר דימויים שטחי שנאגר ברובו בתקופת הילדות, וספג מסרים ודימויים מגמתיים מההורים ומהסביבה.

הוא למשל, יצר לעצמו דימוי קבוע של אשתו המבוסס למעשה על קשרים ילדותיים מהעבר שלו.

בגלל שהוא נשען על המאגר הישן הזה, הוא מפרש את המציאות באופן שגוי, ונתקל בהתעלמות מצידו או בחוסר יכולת לקבל כל חלק באשתו שסותר את אותו דימוי ילדותי.

הריקוד הכואב שלהם הוא בעצם תוצאה של היאחזות נואשת בדימוי ראשוני ושטחי, מה שגורם להם להיות חיים שלמים של מאבק ותסכול במקום לחוות קרבה.

למה לעבוד על התקשורת הזוגית לא מספיק?

ברוב המקרים, הניסיון יהיה לפתור את הקונפליקט דרך "השכל" - ננסה לדבר, לנתח ולהבין מי אמר מה ולמה.

אך כאן טמונה המלכודת: הרובד שאנו קוראים לו "שכלי", מורכב כמעט כולו מתפיסות הנשענות על אותו עולם דימויים ילדותי. השכל החיצוני נבון מול עולם הדימויים המופשט של הנפש, הוא אינו יודע כיצד לאחד ולפרש אותם, ולעיתים אף מפריע לתהליך.

כדי להגיע לשכל העמוק והאמיתי יותר שירפא את הקשר, אנחנו חייבים לעקוף

את השכל החיצוני ולפנות ישירות אל עולם הדימויים של בני הזוג. בדיקת שפת הדימויים והאמונות צריכה להתרחש בתוך העולם המדמה עצמו, מאחר ואין שום אפשרות להבין את שפת הנפש על ידי בירור חיצוני ושכלי בלבד.

לפתוח פתח במערכות ההגנה - להיות אורחים ב"בירור הכוח המדמה"

כדי לשבור את המעגל, ההזמנה היא לעצור את התגובות האוטומטיות ולהיכנס לתהליך של "בירור הכוח המדמה". במקום להתווכח, כל אחד מבני הזוג הופך לאורח בעולמו הפנימי של השני.

אנו מזהים יחד את הדימויים המטעים והמפריעים ומשתחררים מהם, ועל ידי כך מגלים עולם דימויים חדש. במהלך המפגש, אנו מתחילים לבדוק מחדש מושגים שתמיד נראו לנו ברורים ומוחלטים - כמו אהבה, פחד, אמן, כוח או חולשה.

חשוב להדגיש: בשיטת דמיונובע איננו שותלים דימויים חיצוניים מתוך כוונה לתקן.

אנו סומכים על כך שבתוך הנפש טמונה חוכמה פנימית, שבעזרתה יכול האדם למצוא בעצמו את הכוחות הדרושים לו לתיקון חייו והקשר הזוגי שלו.

לגעת בשורש - מציאת נקודות הכשל

כשהשיח הופך פנימי ובטוח, עולים הדימויים השורשיים אל פני השטח. תוך כדי התהליך, בני הזוג מצליחים לזהות את "נקודות הכשל" שלהם, אותם דימויים שנתפסו בעיניהם עד כה כאמת מוחלטת, והם אלו שמכשילים אותם פעם אחר פעם במפגש עם המציאות ומונעים מהם להוציא את כוחותיהם האמיתיים לפועל.

ההשלה של הדימויים החיצוניים הללו מאפשרת גילוי של עולם הדימויים הפנימי שנובע מהנפש באמת. זיהוי נקודות הכשל מאפשר לשניהם לחזור אל "נקודת הבחירה". הם פתאום מבינים שהריבים הקשים שלהם היו למעשה תבניות מחשבה שהוטבעו בהם בעבר, וכעת יש ביכולתם להפנות עורף לאותן תבניות ולבחור מחדש בדרכי פעולה חדשות, שמאפשרות מרחבים חדשים של אהבה בקשר.

הריפוי שבהסכמה להיות

התהליך הזה מפגיש את בני הזוג עם אותם מקומות נסתרים בנפשם, ולעיתים דווקא עם המקומות שעד לאותו רגע נתפסו כחשוכים ומסוכנים. אך הקסם הוא שדווקא באותם מקומות עמוקים, הם מגלים כוחות מופלאים שמאפשרים להם לממש את כוחות הבחירה שלהם במציאות.

כשהם לומדים להשתמש בשפת הדימויים במקום בשכל המאשים, הם זוכים למפגש פורה ומפרה עם המציאות הסו-

בבת אותם ובעיקר אחד עם השנייה. הריפוי אינו מתרחש דרך הכרעה מי צודק במריבה, אלא דרך ההסכמה להשתחרר מהמו"שגים המוטעים שהרחיקו ביניהם, לראות את הכאב האמיתי שמאחורי הדימוי, ולבחור מחדש להיות שם יחד.

מהי שיטת העבודה?

להפסיק לנהל משק בית ולהתחיל לפגוש אחד את השניה במרוץ החיים.

זוגות רבים הופכים לצוות

לוגיסטי מצוין שמנהל בית, יל-

דים ועבודה, אבל מאבדים את הקירבה.

השיחות הופכות לטכניות, הנוכחות נעלמת והלב נשאר מאחור.

השיטה הזו נולדה בדיוק בנקודה הזו: כדי להחזיר את המפגש, הנוכחות והאהבה אל תוך הקשר.

זוהי שיטה חוויתית תהליכית המאפשרת לבני הזוג:

- להשיל מגננות והרגלים אוטומטיים
- להקשיב לעולם הפנימי אחד של השני בלי להרגיש איום
- לפגוש מחדש אחד את השני - מעבר לתפקידים היומיומיים
- לחוות קרבה, נראות ואהבה בצורה עמוקה

מדובר בתהליך עמוק הכולל סדרת מפגשים שבהם נכנסים יחד למרחב שקט, כל אחד פוגש את עולמו הפנימי של האחר, ונוצר מפגש אמיתי של מהות עם מהות.

זה הזמן להחזיר את הניצוץ. אם אתם מרגישים שהקשר הפך טכני, שאתם בתקופת שחיקה, או אפילו אם איבדתם תקווה, השיטה הזו היא ההזמנה שלכם לחזור. זה לא דורש עוד מאמץ, זה דורש מפגש.

ליצירת קשר: ZUG.NOVEA@GMAIL.COM

דווקא עכשיו,

תואר ראשון בחינוך.

מסלול רום

למצטיינים

תוכנית הכשרה למנהיגות חינוכית
לבעלי נתונים מתאימים
(מלגת לימודים מלאה)

תואר שני

מקרא | חינוך
אנגלית | ייעוץ חינוכי

תואר ראשון

ותעודת הוראה

מתמטיקה | מקרא | תושב"ע | היסטוריה
אנגלית | הגיל הרך | חינוך בלתי פורמלי
חינוך מיוחד | חינוך יסודי

כי דור העתיד צריך שליחות עם ציונות!

ההרשמה לתשפ"ז בעיצומה *8781

מעונות
סטודנטים

מערך
מלגות

פעוטון
במכללה

תוכנית ייחודית
לבנות שירות לאומי

קרבה
לרכבת

מדרשה

היום התיכון 7, קריית שמואל, חיפה | מרחק הליכה מרכבת קריית מוצקין ומטרונית.

הרב ליאור אנגלמן
liorangelman@gmail.com

יתד ראשונה

איך מתחברים הפטיש והמסמר למסכת סוכה, מה עושה הנשיא בחג הסוכות, איזה קישוט הכי משמח ומה הקשר בין רע"ם להלכות החג

אני לא שלומית

יש לי שתי ידיים שמאליות, שמאל רדיקלי, ולפיכך יש לי חרדה רבת שנים מבניית סוכות. אילו הייתי שלומית היא מהשיר זה היה בא לי בקלות, פטיש מסמר ניקח מהר. אבל אני, נכד ובן לבעלים של חנות לחומרי בניין, אכזבת המשפחה בתחום הלוגיסטי. ובשביל סוכות כבר לא צריך פטיש ומסמר, הרי אנחנו בעידן שדירת עראי הפכה לסוכת נצח. ובכל זאת אני לא מסתדר.

וזה מתסכל אותי מאוד, מפני שבעיניי הסיפור של סוכות הוא שעברנו מהמילים הגבוהות של ראש השנה ומדיבורי הווידוי והתשובה של יום כיפור אל המימוש בחיים. ממילים למעשים. ואם אני לא מצליח לשדך בין בורג לדיבל זה אומר שהמילים שלי משוטטות עדיין באוויר של עשרת ימי תשובה ולא מתגשמות למעשים. אני מאמין באמונה שלמה שהשמחה של חג הסוכות קשורה בדיוק לזה שעברנו מרעיונות רוחניים לחיים עצמם, שככה נראית שמחה, ובשביל זה צריך ידיים ורגליים וגוף. ולא מספיק שהלולב נמשל לחוט השדרה, צריך גב של ממש. אבל הנה אני שוב מכדרר מילים בידיים במקום לצאת החוצה ולתקוע יתד ראשונה לסוכה.

הגר"א

פעם ניסיתי להתנחם בסיפור ההוא על הגאון מווילנה, שבמוצאי יום כיפור פנה לאחד מהמתפללים וביקש שיבוא אליו אחרי הסעודה של שבירת הצום ויתקעו יחד יתד ראשונה לסוכה. המתפלל התרגש מאוד, בקושי שבר את הצום מרוב דריכות וחרדת קודש. הנה הוא, יהודי פשוט, יוכל לגייס את כל יכולותיו לעזור, לא פחות ולא יותר, להקים את סוכתו של הגאון מווילנה. הוא וידא שבארגו הכלים שלו מוכנים למשימה כל כלי העבודה והגיע לביתו של הגר"א. "איפה בונים?" שאל את הרב, והרב הצביע על חדר הלימוד שלו. שתי גמרות, מסכת סוכה, היו פתוחות בדף ב' עמוד א', ועד שלא סיימו את המסכת לא נחה דעתו של הגר"א. כך תוקע הגאון מווילנה יתד ראשונה של סוכה.

הנה, יש על מי לסמוך ובמה להתנחם, גם הגאון מווילנה התרכו ברוח. אלא שחשבתי כמה זמן ייקח לי להבין רק את פשט המילים של מסכת סוכה, והבנתי שאני רחוק מהתורה של הגאון עוד הרבה יותר מן המרחק מכישורי הסוכה של שלומית. ובניתיים נמצאתי קירח מכאן ומכאן, לא סוכה ולא מסכת, ועוד מעט זמן שמחתנו.

ואולי השמחה האמיתית שלי תבוא כשאצליח להסכים לתקוע יתד במסכת סוכה גם אם אני לא מבין אפילו מעט מן המעט ממה שהבין הגר"א, ואחר כך לתקוע בשמחה יתד לסוכה של ממש, גם אם יש חשש שתהא זו סוכת ליאור הנופלת, מקסימום נעשה חדשה. בכלל, אני חושב על זה שחג הסוכות כל כך מתאפיין בהבדלים ובמעמדות, אלה שיש בהם טעם וריח, אלה שאין, אלה שיש בהם רק אחד מהם. ובשוק ארבעת המינים מהדרין א"א ומהדרין א' וסתם כשר, ובלי לטשטש את ההבדלים היופי הוא שכולם בפנים. שמחים.

קלילות הסליחה

אומרים, ובצדק, שהשמחה של סוכות קשורה בקשר עמוק עם הכפרה של כיפור. אין דבר מעציב כמו רגשות אשמה, ייסורי מצפון ונחש חטאים שמתפתל לך בלב. ועכשיו, אחרי יום כיפור, כשסוף סוף נמחל לנו, יש איזו קלילות של מי שנשלח לו.

אומרים, ובצדק, שאנחנו בעלי תשובה עכשיו, ובעלי תשובה עומדים במקום שאפילו הצדיקים הגמורים לא יכולים לעמוד. לכן אנחנו זקוקים עכשיו לאיזה מרחב מסוג אחר, לגור קצת תחת צל השכינה.

אני רק מוסיף שיש רק דבר אחד שלפעמים משמח אפילו יותר מהשמחה שנשלח לך - הדבר הזה הוא השמחה שהצלחת אתה לסלוח לאחרים. כן, לפעמים משה העלבון כבד ממשא האשמה. ולפעמים המחשבות על כמה פגעו בי וכמה אני חייב יום אחד להחזיר ולנקום, ולנצח אשמור ואזכור ולא אשכח - לפעמים המחשבות הללו

איור: שאול נרד

בעיניי הסיפור של סוכות

הוא שעברנו מהמילים

הגבוהות של ראש השנה

ומדיבורי הווידוי והתשובה

של יום כיפור אל המימוש

בחיים. ממילים למעשים.

אני מאמין באמונה שלמה

שהשמחה של חג הסוכות

קשורה בדיוק לזה שעברנו

מרעיונות רוחניים לחיים

עצמם, שככה נראית שמחה,

ובשביל זה צריך ידיים

ורגליים וגוף

מאפילות אפילו על הסיבה שבגללה אני פגוע כל כך. לכן נראה לי שעכשיו זמן שמחתנו לא רק בגלל שסלחו לנו, עכשיו זמן שמחתנו כי מן הסתם ביום הכיפורים הצלחנו להתעלות על עצמנו ולסלוח גם לאחרים. אלה שביקשו סליחה ואלה שלא יכלו לבקש, אלה שמגיעה להם מחילה ואלה שלא חשבו שנוכל אי פעם לסלוח להם. אבל אם הצלחנו לשחרר את זה, לא בשבילם - בשבילנו, אולי קיבלנו את השמחה הכי גדולה שיכולה להיות. הרי כל עוד החזקנו את זה חזק, חיינו כל יום ויום מחשבות על מי שהכאיב לנו, ועכשיו סוף סוף אפשר להשתחרר וללכת עם הפנים קדימה. שמחה אמיתית. כמוכן שמי שנפגע מחברו רשאי לא לסלוח. כמוכן שמי שפגע בחברו חייב לצאת למסע תיקון וסליחה. אני מדבר לרגע מהאינטרס הנפשי של מי שנפגע. לפעמים כדאי לו בשביל בריאות נפשו להניח, להרפות ולהתקדם.

כוח

אין אח ורע באנושות לכוח הזיכרון והמסורת היהודית, אבל זה מורגש במיוחד כשזה משפיע על כל החיים. תחשבו על זה - אילו ילד יהודי שיצא ממצרים היה יודע שבעוד שלושת אלפים ושלוש מאות שנה, כשיבקשו יהודים לרכוש דירה בישראל הם ישאלו: "דגע, יש מרפסת סוכה?" אולי היה לו קל יותר לשאת ארבעים שנות מדבר.

בית הנשיא

פעם באיזה חול המועד סוכות יצאנו לטיול אקראי בירושלים. בלי שום כוונה בכלל עמדו רגלינו בשערי בית הנשיא והתברר שהוא פתוח לרווחה בחג הסוכות. נכנסנו. המעבר מחיי האזרחות הרגילים אל תוככי בית הנשיא היה מהיר וחד, ולפתע היינו באיזו אווירת כבוד השמורה למלכים. צעדנו מעדנות בפטיש של בית הנשיא, משתרכים בתור בדרך לרגע אחד של לחיצת יד. זה היה מוזר, הוא אפילו לא שאל לשמנו, אבל הוא חיך בפנים מלאות ואיחל חג שמח. אחר כך שאלתי את עצמי אם הוא שמח, אם אפשר לשמוח ככה כשאתה עומד במקום שעוד ארוכות ולוחץ יד אחר יד לאנשים שאתה בכלל לא מכיר.

אחר כך הבנתי שכנראה שכן. שהוא שמח כי הוא משמח, כי הוא נותן הזדמנות לכל האנשים הפשוטים לרגע אחד להתחכך באשליית המלכים. זה היה עוד לפני עידן הסלפי, וזה היה הכי סלפי שיכול היה להיות. במחשבה שנייה הבנתי שהוא שליח ציבור שאף פעם לא פגש את המשלחים שלו, ורק פעם בשנה לוחץ יד למשלח ועוד משלח, נזכר מכוח מי הוא בא ומי באמת עובד בשביל מי.

כל האזרח בישראל

ראויים כל מצביעי המפלגות לישב בסוכה אחת. חוץ מרעם. כשיש גשמים אנחנו יוצאים.

שרשראות

מכל מפיות הכוכב האומנותיות ומכל גזירות הרימונים העדינות, בסוף בסוף ניצחו השרשראות הכי פשוטות, עיגול בתוך עיגול, הכי פשוט - הכי שמח.

חול המועד

איזה כיף כשחול המועד ארוך כמו שצפוי לנו השנה, מראשון עד שישי. בפעם הקודמת זה היה רק השקט שלפני המלחמה, כמה שנים קודם לכן הרסו לנו את חול המועד עם גזירות קורונה ואסור היה לצאת מחוץ לסוכה. כבר שיבחו חכמים את העצלנים שמטיילים בסוכה בחג, אבל החוקים אז היו נוקשים יותר משל מדינת הלכה. השנה, הלוואי ברכת ה' תהיה עלינו, ונתענג על שבוע חול המועד ושפע ברכה.

אושפיזין

לאשפש אושפיזין בתשפ"ז זה כמו לגדל דגן בגן.

חג שמח

השנה מארחים בלי עמלות עו"ש!

הצטרפו ותוכלו לקבל הלוואה עד 120,000 ₪
בריבית פריים + 1% עד 18 שנה
וגם חשבון ללא עמלות עו"ש

בנק יהב
הכי משתלם. הכי בשבילך.

אפתוח חשבון

*2617

עמלות עו"ש: עמלת ערוץ ישיר ועמלת פקיד כמפורט בתעריפון הבנק. ריבית מתואמת שנתיית 5.90%. ריבית הפריים = 4.75% נכון ל-22.9.26. במידה וריבית הפריים תשתנה הריבית על ההלוואה תשתנה בהתאם. כפוף לתנאי הבנק. למצטרפים חדשים מעבירי משכורת/קצבה בסך מצטבר של 5,000 ₪ ומעלה. אפשרות לדחיית תשלום קרן ההלוואה בשנה הראשונה. פטור מדמי טיפול. כל האמור בפרסום זה נכון למועד הפרסום והבנק רשאי להפסיק או לשנות את התנאים בכל עת. מתן האשראי, שיעור הריבית, קביעת הביטחונות ותנאי האשראי נתונים לשיקול דעתו הבלעדי של הבנק וכפופים למתן הסכמה לקבלת דו"ח אשראי, לביצוע חיווי אשראי ולהוראות הדין. ההטבות אינן תקפות לחשבונות עסקיים. אי עמידה בפירעון ההלוואה עלולה לגרור חיוב בריבית פיגורים והליכי הוצאה לפועל.

יאיר יעקבי
jacobi.y@gmail.com

שרית בונה סוכה

שלומית בנתה סוכה מוארת וירוקה, ככה כולם שרים ולך תתווכח. אבל אם מישוה באמת היה טורח להתעניין אז אחותה של שלומית, שרית, הייתה מעדכנת אותו ששלומית הזאת לא תרמה הרבה לסוכה המדוברת. אם להיות ממש מדויקים, זו שרית שעשתה כמעט הכול לבד. שלומית הגיעה לקראת הסוף, הניחה חתיכת סכך אחת ואז הלכה להשוויץ לשכנים שהיא עשתה להם מקום.

אז ברור שעליה יכתבו את השיר. ביח"צ היא תמיד הייתה טובה זאתי.

ואם שרית נשמעת לכם ממורמרת זה רק בגלל שהיא כזאת, ואוי ואבוי לכם אם תעזו להאשים אותה. ככה זה כשאת כל החיים קורעת את עצמך ואז אחותך מגיעה ברגע האחרון ולוקחת לך את כל הקרדיט.

בהתחלה היא עוד ניסתה להילחם בזה. בכל פעם שמישהו היה מתחיל לשיר את השיר אז היא הייתה רצה אליו ומבקשת ממנו לשנות את השם שלומית לשרית.

אבל בדיוק כמו המבאס שהוא שבכל שירת הלל מתעקש לגרום לקהל לשיר "אויך", במקום "אודך" המעידים על שתי רשויות - זו הייתה מלחמה אבודה. הטעות כבר השתרשה וזה מה שהעם רצה לשיר.

יתר על כן, אנשים התחילו להסתכל על שרית בעין עקומה כאילו זו קנאת אחיות שמעבירה אותה על דעתה ולא קנאות לדיוק ההיסטורי ולעיקרון האמת בפרסום. לסיכום: אומללות אחת גדולה.

בצר לה פנתה שרית למרים-רייזל, האחות המקופחת של חנה-זלדה. "הסיפור הזה בכלל היה שלי", התאוננה בפניה מרים-רייזל, "בעלי הפרזיט רבי זלמן שיגע לי את המוח שאני אכין לו לביבות. כאילו מה נראה לו? בגלל שקוראים לי מרים-רייזל אז משאת חיי היא לאפות לו??? תדעי לך שיש לי דוקטורט בכימיה".

מרים-רייזל אובייסלי עדיין הייתה טעונה.

"אז סיפרתי את הסיפור הזה לאחותי חנה-זלדה, שהיא תמיד היה לה חוש מפותח לביזנס, והמנוולת הזאת רצה לבעלה רבי קלמן ואמרה לו שיבקש ממנה להכין לביבות אבל שיעשה את זה בחרוזים. ולא תגיד, היא לא עושה כלום זאתי! לה אין דוקטורט בכימיה כמוני. היא יכולה להכין לו את הלביבות האלה ולחסוך משהו כמו שבעה בתים של שיר שהיום נגזר על הורים לשרוד בהצגות חנוכה בגן".

השיחה עם מרים-רייזל הייתה ארוכה כמעט כמו השיר המדובר.

"אז מה אני עושה?" שאלה אותה שרית בייאוש, "איך אני מחזירה לעצמי את כבודי האבוד?"

מרים-רייזל צחקת צחוק מריד.

"פרסום זה לא בשביל כולם מתוקה שלי, אני ואת פשוט לא בנויות לזה. תשקיעי בדברים אחרים, תמצאי משהו שיעשה אותך מאושרת. הנה אני למשל, יש לי דוקטורט בכימיה. כבר הזכרתי את זה?"

הפרודוקטיביות של השיחה באה אל קצה, ושרית החליטה

שהיא לא תסיים כמו מרים-רייזל. היא תעשה לעצמה שם בעולם גם אם זה יהרוג אותה.

כל מה שהיא צריכה, כך חשבה לעצמה, זה למצוא חג שאין עליו המון שירים ולעשות בו משהו. משהו מפואר שיתיר את חותמה בעולם השירה היהודי.

מפה לשם הגיע ל"ג בעומר. חג שבאמת אין לו יותר מדי להיטים. אולי בגלל שמוטיב האש מוצה כבר בחנוכה, אין לדעת. בכל אופן, שרית החליטה שהיא תיצור את המדורה הגדולה ביותר שנראתה בארץ והיא תזמין את כל תושבי העיר לחגיגה. נראה את המשוררים הלאומיים מתעלמים מאירוע בסדר גודל כזה!

אז היא אספה אין-ספור קרשים, נעזרה בכל הקשרים שהיו לה ובנתה ערמת עצים מעוצבת שעלתה לגובה של כמעט עשרה מטרים. כל העיר התאספה לראות את המדורה.

"היא תהיה מוארת וירוקה?" שאל ילד מעצבן בקהל.

"לא!" התרגזה שרית, "היא תהיה לוהטת ואדומה!"

לא ברור עם מה בדיוק אמורה להתחרז השורה "לוהטת ואדומה", אבל שרית הניחה שנעמי שמר כבר תתפור את הפינה הזאת אחר כך.

מפה לשם שרית הדליקה את המדורה, ובאמת המחזה היה חד-פעמי בתפארתו וכל הציבור עמד משתאה. שרית חשבה שהיא אפילו שמעה מישוה אומר שזו מדורה שצריך לשיר עליה וליבה התרונן בקרבה. אלא שאז בניין הקרשים הבווער תפס זווית לא מוצלחת והתמוטט ישר על מבנה ציבורי סמוך ששימש לליקוט חומרים דליקים למען לא יסכנו את הציבור.

בקיטור העניינים התלהטו תרתי משמע, והמדורה התמימה של שרית איימה לכלות חצי מהשכונה. למזלם הטוב של התושבים ולמזלה הרע של שרית, הייתה זו שוב שלומית המעצבנת ששמרה על קור רוח והורידה מיד את השאלטר של החשמל בבניין הסמוך ופיתנה את הדרך למשאית כיבוי האש כדי שתוכל לפעול במהירות לסיכול סכנת החיים.

כשהאיר הבוקר נרשמו תודה לאיל אפס נפגעים, מלבד נפגעת חרדה אחת בשם שרית שבאמת כבר לא הבינה מה היא צריכה לעשות בחיים האלה כדי לקבל קצת תשומת לב חיובית. העובדה שזמר מפורסם התחיל לעבוד עוד באותו בוקר על הפזמון "שלומית מצילה את השכונה מיד אחותה הפירומנית" בטח לא עזרה לעודד את שרית המדוכדכת.

אחרי שהאירוע קצת נשכח מהציבור ושרית סיימה את עבודות השירות שנגזרו עליה בעקבות ניסיון ההצתה, היא החליטה לקחת ללב את עצתה של מרים-רייזל.

פרסום זה באמת לא לכל אחד ואולי בכלל בריא יותר להיות אנונימי.

אז היא עברה לתל אביב בתקווה להיטמע ולהיעלם בתוך ההמון המגוון. אחרי שהתאקלמה ניסתה לחשוב מה ישמח אותה באמת. לבטים ארוכים הולידו לבסוף את ההחלטה שהביאה אותה אל המנוחה והנחלה.

היא פתחה מספרה.

על זה, היא חשבה לעצמה, אף אחד כבר לא ישיר כלום.

אחרי שנחשף שלבנט אין דתיים במקומות ריאליים ברשימה עכשיו מתברר שאין שם גם אף חילוני שטוען שסבא שלו היה רב. מדובר בסקנדל

אומרים שתוך עשר שנים ה־AI יהרוג את כולנו וכיהודי ישראל הידיעה הזאת היא אסקפיזם

בסין הצליחו לייצר רובוט שמנענע לולב אבל הוא יצא מכלל שליטה וגרם לאשפוזם של שלושה מתכנתים ועובדת ניקיון אחת. ייתכן שהוא לא הבין נכון את המונח אושפיזין. בקיצור הטכנולוגיה עוד לא שם

לא לשכוח להתנות לפני הפרידה מהסוכה שאתם מתכוונים להמשיך לאכול בסוכה גם אחרי הפרידה מהסוכה אחרת לא תוכלו לאכול בסוכה אחרי סוכות נניח באייר

אם מישוה באמת היה טורח להתעניין אז אחותה של שלומית, שרית, הייתה מעדכנת אותו ששלומית הזאת לא תרמה הרבה לסוכה המדוברת. אם להיות ממש מדויקים, זו שרית שעשתה כמעט הכול לבד. שלומית הגיעה לקראת הסוף, הניחה חתיכת סכך אחת ואז הלכה להשוויץ לשכנים שהיא עשתה להם מקום

גם בשמחת בית השואבה,
כולנו חוגגים עם **החטיף של הלילה**

בהשגחת הבד"ץ
ירושלים
החידה

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

דופן עקומה

קו ישר עובר בין פסח לסוכות: את שניהם חוגגים בט"ו בחודש, שניהם מתחילים עונת מעבר, ובשניהם מפרקים את הבית בחיפושים

זה ואז היה יורד עליהן גשם והיינו נשארים בלי דפנות. בגלל זה אנחנו משתמשים בדפנות מבד, כאלה שאפשר לקפל ולשים בשקית ולשכוח מהן עד השנה הבאה ועד בכלל. וזאת בדיוק הייתה הבעיה. לא היה לי שמץ של מושג איפה שמתי אותן.

ההיגיון אמר שהן נמצאות בחדרון ליד האמבטיה, איפה שאני מאחסן את המוטות והסכך. זה היה כל כך הגיוני, שהן באמת לא היו שם. מה שכן היה שם זה כל מיני אושפיזין, ערמות של חפצים שאנחנו לעולם לא משתמשים בהם ולכן אני מאשפז אותם שם ושוכח מקיומם. גם מהדפנות שכחתי. עכשיו לך תמצא אותן.

זוכרנו לחיים או על הניסים

תחשוב, אמרתי לעצמי, איפה הדפנות יכולות להיות? נחשוב ביחד, עצמי ענה לי, מחר. די, התעקשתי, מספיק לדחות כל דבר. אוף, אמר עצמי, אתה דוחה.

הודיתי לו על המחמאה והתאמצתי לחשוב איפה יכולנו להשאיר את הבדים של הדפנות. זכרתי במעומעם שגם בשנה שעברה הם לא היו עם הסכך והמוטות והפכתי את כל הבית עד שמצאתי אותם, אבל בשום פנים ואופן לא הצלחתי להיזכר איפה. בכלל, בחגים אני עוד יותר מתקשה לזכור, למשל איזה יום היום, מה המשימות שדחיתי מאתמול והאם בתפילה אומרים זוכרנו לחיים, על הניסים או עננו. מה שכן זכרתי זה שאחרי החיפושים הגואשים של השנה שעברה החלטתי להפיק לקחים, ובאמת אחרי החג פירקתי את הסוכה, ארזתי את הדפנות בשקית ושמתי אותן במקום בטוח. כל כך בטוח שאין לי מושג איפה הוא.

תוך כדי מסע החיפושים עלה בדעתי שלא במקרה פסח וסוכות הם חגים מקבילים - את שניהם חוגגים בט"ו בחודש, שניהם מתחילים עונות מעבר, בשניהם מפרקים את הבית כדי לחפש חמץ. או דפנות. בסוף, אחרי שהפכתי כל פינה אפשרית ומרוב בלגן הבית באמת נהיה דירת עראי, מצאתי אותן. בארגז המצעים שמתחת למיטה, בין בגדי החורף שאנחנו דוחסים שם ובגלל זה המיטה חורקת כשאני מתהפך מצד שמאל לימין, ובכל פעם אני אומר לעצמי שצריך לדלל שם קצת את העומס, אבל אז מתהפך מימין לשמאל כמו בנט ודוחה למחר ונרדם.

בסוף החג, הבטחתי לעצמי תוך כדי קשירת הדפנות, אני מניח את הדפנות בשקית ומצמיד אותה אל המיטה. זאת אומרת המוטות. של הסוכה. ככה לא אצטרך שוב לצאת מדעתי בשנה הבאה. מצד שני לא טוב ליד המוטות, בטח השקית תיפול מתישהו ותתערבב עם כל האושפיזין שיושבים שם. צריך למצוא לה מקום אחר, נקי ומסודר. ארגז המצעים של המיטה נשמע לי מקום אידיאלי, ממילא בקושי פותחים אותו. זאת אומרת רגע אחד, זה הרי בדיוק מה שאמרתי בשנה שעברה אחרי שלא מצאתי את הדפנות שהנחתי שם בשנה שלפני כן והחלטתי לתקן את זה לקראת השנה שאחרי כן ואף על פי כן לא מצאתי חץ. לא, החלטתי, הפעם אני לא דוחה יותר. מיד אחרי החג אחזיר את הבדים לארגז המצעים, אבל הפעם אכתוב לעצמי פתק ובו תזכורת היכן בדיוק הם נמצאים. השאלה היא רק איפה לשים את הפתק. כלומר אני יכול להדביק אותו על המוטות, אבל מה הסיכוי שהוא ישרוד שם שנה שלמה. ובמרפסת הוא יירטב מהגשם. הכי טוב בארגז המצעים, עם השקית של הבדים. כל מה שאני צריך לעשות זה לזכור איפה שמתי את הפתק, וחלאס עם החיפושים החוזרים ונשנים.

כן, זה מתבקש. פתק, בדים, ארגז מצעים. בדיוק מה שאני עושה בכל שנה. נראה לי שאני מתחיל להבין כמה דברים על התנהלותה של מדינת היהודים. ●

כשסיימתי לבנות את הסוכה, נזכרתי שבכל זאת שכחתי משהו. אילוסטרציה

לקחתי נשימה עמוקה,
נכנסתי הביתה והתיישבתי
עם הטלפון ושכחתי מכל
העניין. אבל אחר כך הבנתי
שאי אפשר לדחות יותר,
קמתי מהספה והלכתי למחסן
להביא את הדפנות. ליד
הדלת נזכרתי שבעצם אין
לנו מחסן. ואני לא יודע איפה
הדפנות. ושדפנות זאת מילה
מוזרה, יוצאת דופן

סוכות הוא כנראה החג הכי ישראלי, מכיוון שהוא משתלב היטב באידאולוגיה הישראלית שלפיה חשוב לעבוד, אבל לא יותר מדי. לא טוב לבצע את כל העבודה בבת אחת, עדיף לעצור אחרי השלב הראשון ולדחות את השאר למחר. אולי בינתיים יבוא המשיח, אולי גמדים קטנים יבואו בלילה ויבצעו את המשימה במקומנו, אולי הבינה המלאכותית תשתלט על העולם אז בשביל מה בכלל להשקיע.

בגלל זה במוצאי יום הכיפורים אנחנו תוקעים יתד ראשונה לסוכה, למחרת אוספים את כל המוטות שנפלו ברוח ומקימים את השלד מחדש, למחרת עסוקים, למחרת נחים קצת, ורק בערב החג נזכרים שבעצם לא סיימנו וצריך להניח סכך ולחבר חשמל ולקשט ולרהט את הסוכה. זה הכול בגלל אשתנו שחפרה לנו כל החורף שעבר למה אנחנו לא מפרקים כבר את הסוכה. אילו היא לא הייתה מציקה, הסוכה מהשנה שעברה עדיין הייתה עומדת על תילה ולא היינו צריכים להילחץ ולבנות אותה מאפס שעה לפני החג. למרבה הצער שמענו לקולה, וכבר בנר שלישי של חנוכה התחלנו לפרק את הסוכה. בשלבים, כמובן.

כאלה אנחנו, נאמנים למסורת אבותינו שלפיה לא טוב לדחות למחר את מה שאפשר לדחות למחרתיים. את המדינה הקמנו בלי תכנון, בלי כסף, בלי בריתות אסטרטגיות, בן גוריון אמר פשוט בואו נתחיל, אחר כך נראה כבר. את הרכבת הקלה בירושלים התחילו לבנות לפני 30 שנה, והנה בשעה טובה ומוצלחת פועל בה כבר הקו השני. אומרים שבשערי צדק נולד השבוע תינוק שייתכן שיום אחד הנכדים שלו יזכו לנסוע בקו השלישי. גם את המלחמה אנחנו מנהלים בשלבים - קודם עזה, אחר כך לבנון, אחר כך איראן, אחר כך שוב עזה, אחר כך נראה. אנחנו לא בנויים לעבודה רצופה, אנחנו רגילים לניסוי ותעיייה עוד מהימים שבהם הלכנו במדבר ארבעים שנה, עם הרבה הפסקות שתייה בדרך. הרי בדיוק לזכר הימים ההם אנחנו בונים סוכות.

אושפיזין בחדרון

אי לכך ובהתאם לזאת, גם השנה בנית את הסוכה כמו שיהודים עושים. קודם כול הוצאתי את המוטות, זרקתי אותם ברעש גדול על האדמה ונחתי. אחר כך הרכבתי את השלד, גיליתי ששכחתי להביא סולם, אמרתי לעצמי שאפשר בלעדיו, כשהשלד קרס עליי קלטתי שאני בעצם לא מספיק גבוה והתיישבתי לנוח. אחר כך הבאתי סולם, הרכבתי את השלד, הוא שוב קרס וגם אני. נחננו קצת ביחד, הרכבתי מחדש והלכתי להביא את הסכך. זה לקח יומיים כי בדרך שכחתי מה רציתי לעשות. זה קורה לי לפעמים, במיוחד בשנים האחרונות מאז שנולדתי.

בסוף הבאתי את הסכך, קשרתי היטב שלא יעוף וחיברתי חשמל. זאת אומרת נזכרתי שקודם צריך להשחיל את הכבל ורק אחר כך להניח את הסכך, לכן לא התעצלתי, נכנסתי הביתה והלכתי לנוח. למרבה הצער העבודה לא התקדמה בינתיים. חוזרת לסוכה, פירקתי את הסכך, הרכבתי את הכבל, פרשתי את הסכך ופרשתי לנוח. רגע לאחר מכן עלה בדעתי שמשוה בכל זאת חסר.

כן. דפנות.

במצב רגיל הייתי דוחה את זה לאחרי החגים, אבל לא היה לי חשק להתחיל להרכיב דפנות בדיוק כשאשתי תתחיל לשאול מתי אני כבר מפרק אותן. לכן לקחתי נשימה עמוקה, נכנסתי הביתה והתיישבתי עם הטלפון ושכחתי מכל העניין. אבל אחר כך הבנתי שאי אפשר לדחות יותר, קמתי מהספה והלכתי למחסן להביא את הדפנות. ליד הדלת נזכרתי שבעצם אין לנו מחסן. ואני לא יודע איפה הדפנות. ושדפנות זאת מילה מוזרה, יוצאת דופן. אילו היו לי דפנות מוצקות מדיקט הייתי מוצא אותן צ'ק צ'ק, כי בטח הייתי משעין אותן על הקיר במרפסת ואשתי הייתה אומרת לי למצוא להן מקום טוב יותר והייתי דוחה את

בראש סרונס פוסט

חזק טעק יטבתה פרווה

NNN...טעק יטבתה

להתחדש בלימוד לכבוד השנה החדשה

« מכללת הרצוג מזמינה אתכם להצטרף לתוכניות לימוד ביהדות ולסדרות תרבות יהודית בקמפוס היכל שלמה בירושלים או באופן מקוון

בוקר לימוד היברידי
לגברים ונשים
בתנ"ך ובמחשבת ישראל

ימי שני « 09:30-14:15 « 30 ימי לימוד

פתיחת לימודים: ח' בחשוון תשפ"ז | 19.10.26

סיום הלימודים: ט"ז בסיון תשפ"ז | 21.06.27

« תוכנית שבועית **מודולרית** המאפשרת הרכבת מערכת לימודים בהתאמה אישית

« לימוד ה**יברידי**: השתתפות פרונטלית, צפייה בזום או צפייה בהקלטות (ניתן לבחירה מידי שבוע, ללא צורך בעידכון)

הרב אלחנן ניר "אורות הקודש" - היצירה העמוקה והמקיפה של הרב קוק	הרב אמנון בזק "שני נביאים" - שתי דרכים: עיון בפרקי אליהו ואלישע	ד"ר יוסי פרג'ון אחים ויריבים - עיון בסיפורי יעקב ובניו בספר בראשית	שעה ראשונה 10:30-09:30
הרב אמנון בזק בדרך למלך: קריאה ספרותית בספר שופטים	הרב ד"ר דוד סבתו 'ולאום מלאום יאמץ': חכמים לנוכח האימפריה הרומית במדרש 'בראשית רבה'	הרב אלחנן סמט עיונים חדשים בפרשות השבוע	שעה שנייה 11:45-10:45
הרב ד"ר בני לאו רב אשי ותלמידיו - דור אחרון לאמוראי בבל	הרבנית ד"ר חנה הנדלר מפרשת השבוע למדרש ולחסידות	הרב אלחנן סמט אחרית ימי דוד ומלכות שלמה - סופו של ספר שמואל וראשיתו של מלכים	שעה שלישית 13:00-12:00
הרב ד"ר בני לאו משבטים לאומה: ספר שמואל א'	פרופ' הרב יהודה ברנדס גישות מתנגשות: קריאת עומק באגדה	הרב אלקנה שרלו עת מלחמה ועת שלום - יהושע הלוחם וישעיהו המנחם	שעה רביעית 14:15-13:15

 פתוח לגברים ונשים

כל השיעורים המתקיימים לקהל הרחב באופן מקוון או היברידי יוקלטו ויהיו זמינים ללומדים בקורס באמצעות אתר הקורסים שלנו לצפייה בזמנם החופשי וללא הגבלת זמן

סרקו את הברקוד
או היכנסו לאתר

להרשמה: 02-5889019 » אל תפספסו את חבילות הקורסים המשתלמות
במיוחד לכבודכם - אפשרות לרכוש חבילות רוחביות במחירים מפתיעים (לפי שעת השיעור)

לימודי תעודה מקצועיים

אבחון דידקטי והוראה מתקנת (מותאמת)

ריכוז אקדמי: ליאת דרמון

תכנית מודולרית המקנה כלים
להוראה, אבחון וקידום תלמידים
« למורים בחינוך המיוחד והרגיל

**עד 3 תעודות מקצועיות
בשנת לימודים אחת**

« איבחון דידקטי
« הוראה מותאמת בחשבון
« הוראה מותאמת בשפה

« ימי שני « שעות בהתאם למסגרת הלימודים הנבחרת

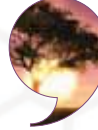
למידה מקוונת
מפגשים מקוונים בזום

מוכר לשנת שבתון ולגמולי הוראה

**ייחודי
למכללת
הרצוג**

מנחי יוגה ברוח היהדות

בהובלת: יוסף חסידים והלית מיכאלי

עם נבחרת מרצים אורחים מומחים
מהשורה הראשונה
קורס הכשרת מנחי יוגה המשלב את חכמת היהדות
« מיועד למתרגלי יוגה המעוניינים להפוך
למנחי יוגה, אנשי חינוך וטיפול, ולכל מי שמחפש/ת
העמקה וחיבור משמעותי בין גוף, נפש ורוח בדרך יהודית.

**למסיימים בהצלחה תוענק תעודת
"מנחה יוגה בגישה יהודית הוליסטית" מטעם מכללת הרצוג.**

« ימי חמישי « 21:00-16:00 « 200 שעות לימוד

למידה משולבת (היברידית)
שיעורים פרונטליים בהיכל שלמה,
ומפגשים מקוונים בזום

מוכר לשנת שבתון (שעות רשות)

**מחזור
ה'**

לימודי ניתוח התנהגות יישומי (ABA)

**בראשות
ד"ר נתלי רולידר אגילה, PhD, BCBA-D
והגב' הילה שפיצר, BCBa, MA**

התוכנית כוללת התנסות קלינית
באחד משלושת תחומי המיקוד:
« ניתוח וטיפול בילדים על הרצף האוטיסטי
« לקויות למידה ומערכת החינוך הרגילה
« קשיים התנהגותיים בהתפתחות תקינה

ייחודי להרצוג - שילוב כלי AI חדשניים המותאמים לתחום
« ימי שני « 21:00-15:00 « 365 שעות לימוד

מוכר ע"י משרד החינוך בישראל
ואירגון ה ABAI הבינלאומי

למידה משולבת (היברידית)
שיעורים סינכרוניים בזום ומפגש פרונטלי
אחת לארבעה שבועות בקמפוס היכל שלמה

מוכר לשנת שבתון ולגמולי הוראה

לומדים ומסיירים

**"יָהִי בִימִי שְׁפֹט הַשּׁוֹפְטִים..." -
מסע בעקבות תקופת השופטים**

סיורים בשטח + הרצאות

עם מיטב המרצים מבית מכללת הרצוג ובריקוזו
האקדמי של **חנניה רותם**.

אופן הלימוד בקורס בנוי ומשלב
הרצאות ערב בזום וימי סיור בשטח

הקורס משלב 8 ימי סיור בשטח
ו-7 הרצאות ערב בזום

« ימי שלישי
« בהתאם לתאריך המצוין
« לימוד עיוני: 19:30-21:45
« ימי הסיור: 07:30-19:30

מוכר לשנת שבתון (שעות רשות)

סדרות תרבות יהודית

ספרות (סמסטר א)
"תמיד יש ילד שמביט למעלה"
על ילדות ונוסטלגיה בשירה ובפרוזה
ד"ר אסתר הורביץ | ימי רביעי
« 12 מפגשים « 11:00-9:30 « מקוון

ספרות ואמנות (סמסטר א)
מתחילות וממשיכות
לרקום חלומות
ד"ר אסתר הורביץ | ימי שני
« 12 מפגשים « 17:30-16:00 « פרונטלי
| מתאים לרוקמות חדשות וגם לבעלות ניסיון

ספרות (סמסטר ב)
רק עץ יָדִי נָטְעוּ - אהבת הארץ והתנ"ך
בשירתה של המשוררת רחל
ד"ר רחל עופר | ימי שלישי
« 12 מפגשים « 11:00-09:30 « מקוון

ספרות (סמסטר א)
לצאת מהבור: כוחות נפש והתמודדות
בשירת זלדה - למתקדמות ומתחילות
ד"ר רחל עופר | ימי שלישי
« 12 מפגשים « 11:00-09:30 « מקוון

אמנות + (סמסטר א)
יצירה, זהות וגלות: אמנות ספרדית
ואמנות יהודי ספרד - דיאלוג בין-תרבותי
הגב' יעל מאלי | ימי רביעי
« 12 מפגשים « 13:00-11:30 « פרונטלי + הקלטות

מי מחזיק את ההגה?

כשהגבר מפסיק להשתמש בכוח שלו כדי לנצח את אשתו, ומתחיל להעביר אותו דרכה - משהו עמוק ביחסים משתנה.

גם את הבעיה.
"אז למה זה כל כך קשה?"
"כי הרבה גברים למדו שכשהם מרגישים חוסר שליטה, הם צריכים להגביר כוח."
"ומה היא עושה?" שאל.
"גם היא מגבירה כוח."
"ואז?"
"ואז שני אנשים חזקים עומדים אחד מול השני, וכל אחד מנסה לגרום לשני לזוז."
"ואף אחד לא מגיע לשום מקום," אמר בעצבות עם חיוך קל.
ואז הוא שאל:

"אם אני כל הזמן אשאל אותה מה היא צריכה ממני, מתי היא תשאל אותי מה אני צריך ממנה?"
"שים לב," אמרתי. "אתה עדיין מחפש עסקה: 'אני אקשיב לך, ואז היא תקשיב לי'. אתה לא עושה את זה כדי לקבל ממנה משהו בחזרה. אתה עושה את זה כדי לבנות מקום שבו הכוחות של שניכם לא מתחרים."
"ומה קורה אז?"
"כשאתה מפסיק להילחם על המקום שלך, הרבה פעמים היא כבר לא צריכה להילחם על המקום שלה. ואז היא יכולה להישען. עליך. לבקש ממך להוביל. ואפילו לקבל ממך גבול."
הוא נשם עמוק.
"כל השנים חשבתי שאם אני אתן לה להוביל אותי, אני אהיה פחות גבר."
"אולי בדיוק להפך. אולי הגבריות שלך לא נמדדת בכמה מהר אתה לוקח את ההגה, אלא ביכולת שלך לדעת מתי להחזיק אותו, מתי לשחרר אותו, ובעיקר - בשביל מי ומה אתה מחזיק אותו."
"אז מה אני עושה בבוך?"
"אל תחפש הזדמנות להיות בעל טוב יותר. חפש הזדמנות אחת לראות אותה."
"זה הכול?"

"כן. כשהיא אומרת משהו שמעצבן אותך, אל תמהר לענות.
כשהיא מבקשת משהו, אל תמהר לבדוק אם היא צודקת. כשהיא מתעקשת על משהו שנראה לך לא הגיוני, פשוט עצור. תסתכל. ותשאל:
'מה היא מנסה להגיד לי מתחת למה שהיא אומרת לי?'
ואז שאל אותה בהתאם למצב משפטיים כמו:
'מה את צריכה ממני עכשיו?', 'איך אני יכול להיות איתך בזה?', 'איפה את רוצה שאכנס לתמונה?'
הוא חייך.
"אלה משפטים שאני יכול לזכור."
"כי בסוף, זה כל הסיפור. אשתך לא צריכה שתהיה פחות חזק. היא צריכה להרגיש שהכוח שלך לא מופנה נגדה אלא דרכה. שההיגיון שלך לא בא למחוק את הרגש שלה. שהיכולת שלך להחליט לא באה לבטל את היכולת שלה לראות. ושהגבר שהיא חיה איתו לא עומד מולה ומנסה לנצח אותה אלא עומד לצידה, ומוכן לתת לכל הכוחות שיש בו לעבור דרכה, יחד איתה, אל הבית ששניהם בונים."

כל הפרטים שוונו למען שמירת הפרטיות

אולי מתחתיה יש בקשה: 'תהיה איתי. תיכנס איתי לבית הזה. אל תעשה דברים רק לידי אלא תעשה אותם איתי.'
"אז מה אני אמור לעשות?"
"אתה יכול לומר: 'טוב, תכווני אותי. איך את רוצה שאסדר?'"
"וזה לא הופך אותי לילד?"
"לא. זה מרגיש לך ככה כי אתה לא רגיל להעביר את הכוח שלך דרכה."
הוא שתק.
"אני חושב שזה בדיוק מה שמפריע לי."
"אני רוצה שתבין משהו מדויק: אני לא מבקשת ממך להיות פסיבי, לוותר על ההיגיון שלך או להפוך ל'כן, אשתי' על כל דבר. אני מבקשת משהו אחר: אל תשתמש בכוח שלך כדי לעקוף אותה. השתמש בכוח שלך כדי לשרת את מה ששנינו בונים."
"ומה אם היא טועה?"
"אתה עדיין יכול לעצור."
"באמת?"
"בוודאי. נניח שאתם מארגנים אירוע. היא מותשת מספק שפגע בה ואומרת: 'זהו, אני מבטלת הכול. לא מעניין אותי כמה כסף נפסיד.'"
"מה אני אמור לעשות?"
"לא להגיד לה: 'אמרתי לך, את לא חושבת בהיגיון'. אלא להגיד לה: 'אני רואה כמה את כבר גמורה מהסיפור הזה. אני איתך. תני לי לטפל בספק.'"
"ואם היא מתעקשת?"
"אתה יכול להיות ברור: 'אני מבין שאת רוצה לבטל, ואני מבין כמה נפגעת. אבל אני לא רוצה שנקבל עכשיו החלטה שתקאיב לנו אחר כך. את תמשיכי להחזיק את התמונה הגדולה, ואני אקח עכשיו את ההגה של החלק הזה.'"
"זה בעצם להציב גבול," אמר.
"נכון."
"עדיין קשה לי להבין מה ההבדל ממה שאני עושה היום?"
"היום אתה לוקח את ההגה כדי להוכיח שהיא טועה. אני רוצה שתקח אותו כדי להגן עליה ועל הבית שלכם."
ואז נתתי לו כלי פשוט.
"בפעם הבאה שהיא אומרת משהו שנשמע לך מופרך לחלוטין, אל תענה מייד. תשאל את עצמך: 'מה אני רואה עכשיו? את הבעיה, או את האישה שמולי?'"
"כי אם אתה רואה רק את הבעיה, אתה מייד פותר. אם אתה רואה אותה, אתה קודם מתחבר. ואז אפשר לפתור

הוא יושב מולי, מותש.
"אני אומר לך, אני כבר לא יודע מה לעשות. כל דבר שאני עושה, לא טוב לה."
"מה למשל?"
"אתמול ביקשתי מהבן שלנו לסדר את החדר. הוא התחיל לצעוק, ורחלי מייד אמרה לי: 'עזוב אותו, אני אטפל בזה'. אני מרגיש שאני היחיד בבית שמנסה לחנך."
"אני מכניס כלים למדיח, רחלי אומרת לי איך להכניס אותם. אני עושה קניות, היא שואלת למה קניתי את זה ולא את זה. עכשיו אנחנו מארגנים אירוע לבת שלנו, והיא רוצה להחליף ספק שכבר שילמנו לו מקדמה."
"ומה אתה עושה?"
"מסביר לה."
"וזה עוזר?"

"אנחנו רבים. ואז אני אומר: 'טוב, תעשי מה שאת רוצה'. ואני כבר מתחיל לחשוב שאולי עדיף לי פשוט לא להתערב."

"אתה יודע מה אני שומעת? לא גבר שלא אכפת לו מהבית. להפך. אני שומעת גבר שמאוד אכפת לו. גבר שמנסה כל הזמן להפעיל את הכוח שלו כדי שהבית יתנהל נכון."

"נו? וזה רע?"
"לא. הכוח שלך הוא דבר יקר מאוד. השאלה היא לא אם אתה מפעיל אותו, אלא דרך איפה הוא עובר."

"אני לא מבין."
"תחשוב על מטוס. אתה הטייס. יש לך כוח, אתה יודע לבצע, לפתור בעיות ולקבל החלטות. ומה אשתך?"
"הנוסעת?" שאל.

"לא. היא הנווטת. היא מחוברת לכיוון, למפה, למה שקורה בתוך המטוס: לילדים, לאווירה בבית ולדקויות שאתה לפעמים פחות רואה כי אתה עסוק בלהביא את המטוס ליעד."

"הבעיה מתחילה כשהטייס מחליט שהוא גם הטייס וגם הנווט."

"אתה רואה ילד שלא מסדר את החדר, וחושב: הוא חייב ללמוד אחריות. יכול להיות שאתה צודק. אבל יכול להיות שאשתך רואה את אותו ילד ורואה גם את כל מה שהיה לפני הרגע הזה. כמה פעמים היא כבר ביקשה, כמה היא מותשת, וכמה כוח נשאר לה לעוד מלחמה."

"אז מה אני אמור לעשות?" שאל.
"להתקרב אליה. לומר: 'אני רואה כמה קשה לך איתו. אני רואה כמה את מחזיקה עכשיו. אני איתך. מה את צריכה ממני?'"
הוא חייך.

"זה נשמע לי קצת חלש."
"כי אתה רגיל לחשוב שכוח הוא להחזיק בעמדה שלך. אבל לפעמים הכוח הגדול ביותר הוא להיות מספיק בטוח בעצמך כדי לא להצטרך להוכיח שאתה צודק."
"ומה אני עושה עם כל הריבים כמו על איך להכניס צלחת למדיח? אני בן אדם מבוגר. אני יודע להכניס כלים למדיח. אז למה היא צריכה להעיר?"
"יכול להיות שההערה שלה בכלל לא עוסקת בצלחת.

ניתן לעקוב אחר הטורים בערוץ הוואטסאפ של חנה דיין

ושמחת בחגך סביב שולחן הסוכה

הסוכה מקושטת, האווירה חגיגית, והאורחים והאושפיזין מגיעים לשמוח יחד. זה הזמן לשדרג את השהות בסוכה עם המשחקים החדשים שיחברו בין כל הדורות סביב השולחן

סושי פלוס: חדש! מבית הפרה הסגולה. שני משחקים בקופסה אחת, מרוץ הסושי וסושי בינגו. מטילים שלוש קוביות ובעזרתן יוצרים תרגיל חשבון פשוט. התוצאה תביא לכם את הסושי שיושב על אותו המספר בלוח. האתגר? כדי להעביר את הסושי לצלחת שלכם, תצטרכו קואורדינציה עדינה במיוחד.

שלוף 7: המשחק שבו המזל והשכל נפגשים בקרב של חשיבה מהירה בספירה עד ה-200. האם תעזו לשלוף עוד קלף או שתעצרו בזמן? משחק חובה לכל בית! שלוף 7 הפך ללהיט עולמי כבר מהרגע הראשון, והוכתר למשחק הנמכר ביותר בעולם בשנת 2025! (חפשו את מחשבון שלוף 7 בגוגל)

סלמון שמח: משחק קלפים קורע מצחוק שבו כולם משחקים בו-זמנית! אין כאן תורות, כולם צועקים ומחפשים שותף עם קלף פעולה תואם ויש לכם פחות מ-90 שניות.

ארמון הקופים (Lego): לגו כמו שמעולם לא חוויתם, השילוב המושלם בין בנייה תלת-ממדית באבני לגו אמיתיות לבין משחק לוח אסטרטגי מרתק. השחקנים משתפים פעולה בבניית ארמון ג'ונגל מפואר, אך מתחרים זה בזה על איסוף בננות ורכישת קלפי משאבים יקרים. משחק חזותי מהפנט שבו כל סבב מסתיים ביצירה אדריכלית ייחודית.

חתולים מתפוצצים מלוח: חדש! הלהיט העולמי חוזר בגרסת לוח קורעת מצחוק! בחרו חתול שרוכב על שואב אבק רובוטי, צעדו על מסלול דינמי והשתמשו בקלפים ובמזל כדי להימנע מפיצוצים חתוליים. בכל רגע הלוח כולו יכול להתהפך פיזית ממצב רגוע למצב כאוטי שממלכד לכולם את הלוח.

סבתא חיה: חדש! מוכנים להומור שחור בכמות גבוהה? סבתא חיה הלכה לעולמה והקרב המשפחתי הסוער על החפצים הכי מוזרים ואהובים שלה מתחיל! הגישו הצעות מכירה פומבית, חבלו ליריבים ועשו הכל כדי לנצח!

מגה בורגר: חדש! מבית הפרה הסגולה. מטילים קובייה, מתקדמים על הלוח הצבעוני ואוספים שכבה אחר שכבה כדי לבנות את מגדל ההמבורגרים הגבוה ביותר. קלפי הצ'יפס המפתיעים יכולים לשבש ליריבים את התוכניות ברגע, אך האתגר האמיתי הוא שהמגדל שלכם לא יקרוס בשנייה האחרונה!

פיצה רמי: חדש! מבית הפרה הסגולה. כל שחקן מקבל משולש פיצה אישי ומנסה לרוקן אותו ראשון על ידי הרכבת סדרות של התוספות אל מגש הפיצה המשותף. המשחק דורש ראייה חזותית וחשיבה טקטית של פיצול וסידור מחדש של הלוח. מכיל רכיבים מגנטיים.

מבור הכלא לסוכה שלי

אורי מלמד מארח את עמירם בן אוליאל

כשפנו אליי בבקשה לכתוב טור על הדמות שאשמח להזמין לסוכה, באופן טבעי הלכתי לעבר הרחוק. חשבתי על האבות, על דוד המלך, על יוסף הצדיק. אבל אז המערכת ביקשה שזה יהיה משהו שחי עימנו היום. אמרתי להם שמערכת שאינה יודעת את עברה, גיליון הסוכות שלה לוט בערפל. לא צחקו. טוב, אז בלי עבר, רק הווה. הכיוון הראשון היה תחום ההומור. אולי להזמין את ג'רי סיינפלד, אולי את לארי דייוויד, אולי את מל ברוקס. אבל אז החלטתי שסוכה היא עניין רציני מדי בשביל קומיקאים. אז חשבתי על פוליטיקה. אולי להזמין את נפתלי בנט, אולי את מתן כהנא. אבל אז החלטתי שסוכה זה עניין רציני מדי בשביל נוכלים.

לרגע ישבתי משתומם, בלי כיוון, ואז פתאום הכול התבהר, וברגע אחד הבנתי את מי אני הכי רוצה להזמין אליי לסוכה - את עמירם בן אוליאל. כן, אני רוצה לראות את עמירם יוצא לחופשי מבית האסורים וחוגג את חג הסוכות. חשוב לזכור ולהזכיר: עמירם נזרק לכלא על בסיס הודאה. הודאה שניתנה אחרי שהוא עבר עינויי תופת. העינויים שעבר בן אוליאל אינם טענה או השערה. זוהי עובדה שמופיעה בפרוטוקולים של הדיונים השונים בעניינו ותחומים עליה בכירי השופטים בישראל.

מגדל הקלפים המרושע חייב ליפול

לאחר שלושה שבועות שבהם הוחזק בבידוד ונמנע ממנו מפגש עם עורך דינו, נחקר עמירם בן אוליאל לילה שלם על ידי חוקרי השב"כ, ובסופו של אותו לילה הודה עמירם ברצח משפחת דוואבשה מהכפר דומא. סמיכות ההודאה לליל העינויים צרמה אפילו למערכת המשפט הישראלית, והפרקליטות אף לא ביקשה לקבל את ההודאה הזאת כתקפה. לא את ההודאה הזאת ולא את זו שניתנה אחריה. כעבור יממה נחקר שוב בן אוליאל חקירה "רגילה", בלי עינויים, וגם בסוף החקירה הזאת הודה ברצח. בית המשפט שב ודחה גם את ההודאה הזאת מאותה הסיבה: ההודאה ניתנה קרוב מדי לליל העינויים.

ארבע שעות חלפו מאז ההודאה האחרונה שנפסלה, ובחקירה הבאה, גם היא חקירה "רגילה", שב עמירם והודה ברצח. מתברר שבאותן ארבע שעות התגבר עמירם כארי, שב לעשתונותיו, חזר בתשובה והודה מרצונו החופשי ברצח. בן אוליאל, ככל הנראה, החלים מהטראומה וניצח את האימה, זו שרק אתמול ניצחה אותו. הודאה כשרה, על פי החוק, היא הודאה הניתנת "מרצונו החופשי של הנחקר". בית המשפט חשב שעמירם עבר את הסף הזה מאחר שאת ההודאה הזאת הוא קיבל. וזהו. זה כל מה שיש בתיק התפוצה הזה. עינויים, הודאה, הרשעה. זה התהליך. כמו בברית המועצות. כמו בצפון קוריאה. כמו במחלקה היהודית. בלי עדים, בלי ראיות תומכות, בלי ממצאים פורנזיים.

אני אחזור על זה: אין בתיק עמירם בן אוליאל ולו ראייה פורנזית אחת. לא שארית די-אן-איי, לא טביעת אצבע, לא ממצאים מגופו של עמירם, לא טביעת נעל ולא ריח בנזין. הדבר היחיד שנמצא בכמות מוגזמת ומרוח על כל הפרשה הוא מוטיבציה.

המשפט שלו היה פארסה עלובה והשקרים של המערכת רבים מספור. מגדל הקלפים המרושע הזה חייב ליפול. מדובר בקומדיה משפטית וטרגדיה אנושית, יהודית, מוסרית. ואנחנו, כל מי שענינו לא סומא על ידי התקשורת המסואבת, כל מי ששכלו לא זוהם על ידי הפוליטיקאים העלובים (אני זוכר היטב את נפתלי בנט מספר בזיחות שלא היה שימוש בעינויים בחקירה, ו"למי אתם מאמינים, לאיתמר בן גביר או לאיילת שקד?", ואת ראש השב"כ באותה תקופה והפוליטיקאי הקפלניסט של היום, יורם כהן), וכל מי שבליבו עדיין הומה נפש יהודית, כולנו צריכים לייחל, להתפלל ולפעול כדי שעמירם בן אוליאל יחזור הביתה, ואם אפשר שיקפוץ גם אליי לסוכה.

הרב שליוזה אותי בשדה הקרב

הרב אברהם זרביב מארח את הרב שלמה גורן זצ"ל

מדי שנה, כשאנו יוצאים מביתנו אל דירת העראי ויושבים בסוכה, אנו מקיימים את מנהג האושפיזין ומזמינים את אבות האומה להיכנס ולהסב עימנו. השנה, במיוחד השנה, לאחר חודשים ארוכים וקשים של מלחמה ממושכת, עם שאלות של זהות ותהומות של מסירות נפש, אני מוצא את עצמי מבקש להושיב בסוכתי, לצידו של אברהם אבינו, דמות אחת מיוחדת במינה. דמות שהייתה חסרה לנו כל כך בימי הלחימה הארוכים הללו: הרב שלמה גורן זצ"ל, הרב הראשי הראשון לצה"ל.

הרב גורן לא היה רק רב צבאי, הוא היה האדריכל שהטביע בצה"ל את יסודות הרוח. הוא קבע את מוסכמות הכשרות, השבת וקיום התורה והמצוות במערכת הצבאית, אך מעל הכול הוא היה דמות מופת של מסירות נפש בשטח למען כל חייל וחייל. הוא הורה והנחיל את הערך הקדוש של מסירות נפש להבאת החללים לקבר ישראל, החל מחיפושים ומחקרים על חללי בר כוכבא - שראה בהם לוחמים עברים לכל דבר - ועד חללי מלחמות ישראל בדורנו.

לא מכבר הוזמנתי לשאת דברים באזכרה שנערכה לזכרו בבסיס הקריה. אמרתי שם לנוכחים: כל מה שאנו רואים היום בצה"ל, כל המאמץ והעקשנות של הלוחמים להביא כל חלל לקבורה אפילו תחת אש, נובעים מהמעין הראשוני שהשקה הרב גורן. **במלחמה הנוכחית, דמותו הייתה חסרה לי באופן פיזי ממש. בעבר, הטיפוס הצבעוני, התלמיד החכם הענק והלוחם הזה, היה רץ מחזית לחזית, מתייצב בקו האש הראשון ומופיע מול החיילים כמו מלאך מושיע בדיוק ברגעים הקשים ביותר.**

הקשר שלי עם הרב גורן אינו רק רעיוני, אלא גם אישי ועמוק. אבי, הרב עמנואל זרביב זצ"ל, כיהן כראש הכולל שהקים הרב גורן בא"י. אני זוכר היטב כיצד הרב גורן הגיע לבר המצווה שלי, נשא דברי תורה חוצבי להבות ובידך אותי בחום. דמותו ליוותה את ילדותי, אך היא קיבלה עומק חדש לחלוטין דווקא ברגעי החרדה והקרב.

נקמת שמשון בעזה

במהלך הלחימה בעזה מצאתי את עצמי נוהג בדחפור ה-D9 שלי בלב ג'באליה. סביבי הכול עיי חורבות, ואני נוסע לבדי בתוך הכלי הכבד לכיוון נקודת התקפה רחוקה. בתוך ההרס והשקט המתוח, צף ועלה בראשי סיפור ישן ששמעתי בילדותי בכולל.

כשהייתי בכיתה ו', הלכתי לבקר בכולל בזמן שבו הרב גורן העביר שיעור. במהלך השיעור הוא סיפר כי ביום הראשון של מלחמת ששת הימים הוא לקח את הג'יפ שלו, ויחד עם הנהג טס ישירות לתוך התופת של רצועת עזה. כששאלו אותו לפשר המעשה, הסביר שהוא ביקש לנקום את "העין השנייה של שמשון". בתלמוד הירושלמי מובא שכששמשון הגיבור התפלל "וזכרני נא וחזקני נא... ואנקמה נקם אחת משתי עיניי מפלשתים", הוא נקם רק על עין אחת, ואת נקמת העין השנייה השאיר לעתיד לבוא. הרב גורן ביקש להיות שותף במו ידי לנקמת העין השנייה.

כשישבתי בתוך ה-D9, וראיתי את כל ההרס סביבי, אמרתי לעצמי: "ריבונו של עולם, חבל שהרב גורן לא יושב כאן לצדי". ואז פתאום זה היכה בי: כשהיה שמשון במצבו הקשה ביותר בעזה וניקרו את עיניו, הוא לפף את עמודי הבית, הרעיד את היסודות והקריס את המבנה כולו על סרגי פלשתים. הבנתי שזה בדיוק מה שאנחנו עושים עכשיו ברצועת עזה - מרעידים את עמודי הטרור והכול קורס. זהו ממש פירעון חובה של העין השנייה של שמשון.

פתאום נזכרתי גם בברכת יעקב אבינו לשבט דן בפרשת ויחי: "לשועתך קיוויתי ה'". רש"י מסביר שיעקב התפלל שם על שמשון הגיבור. הבנתי שהוא התפלל גם על הדור שלנו, על העין השנייה, ושגם אנחנו מונגהים עתה תחת אותה ברכה היסטורית. הפסוק הזה, "לשועתך קיוויתי ה'", הפך בשבילי לפסקול של המלחמה כולה.

לאורך כל חודשי הלחימה, נוכח בעיות כשרות מורכבות, הטבלת כלים בשטח ושאלות הלכתיות ומוסריות שעלו מן העפר, עמדה לנגד עיניי דמותו של המרא דאתרא הראשון של צה"ל. קולו הדהד באוזניי: מה היה הרב גורן אומר? כיצד היה מורה לנו לפעול? השנה, כשאני שב אל הסוכה, הייתי רוצה יותר מכול להושיב את הרב שלמה גורן לצדי. לקבל את ברכתו, לשאול אותו את כל השאלות שנותרו פתוחות, ולומר לו: ראינו את הרוח שהשארית בנו, והיא זו שניצחה.

צילולי ירושלים

בין סכר לשמיים

פרחי ירושלים

הופעות מיוחדות בסוכות תשפ"ז:

מוצאי שבת | מוצאי חג ראשון
20:00 | 26.9

הרצליה

יום ראשון | א' דחוק"מ
16:00 | 27.9

נתניה

יום ראשון | א' דחוק"מ
21:00 | 27.9

מלון רמדה

יום שני | ב' דחוק"מ
20:30 | 28.9

מופע סגור
לחיילי צה"ל

יום שלישי | ג' דחוק"מ
12:00 | 29.9

סוכת רה"ע
ירושלים

יום שלישי | ג' דחוק"מ
17:00 | 29.9

חב"ד
פסגת זאב

יום רביעי | ד' דחוק"מ
20:30 | 30.9

מלון קיבוץ לביא

מוצאי שבת | שמחת תורה
20:30 | 3.10

במה מרכזית
אור יהודה

מידי יום בין השעות:

11:00 ועד השעה 14:00
בכיכר ציון - ירושלים

להזמנת הופעות:

אמיר לומפ - 0527304060 | חנן אביטל - 0522635645

צילום: דניס כרש, פלאש 90

צילום: חיים גולדברג, 06 מאי 2022

השאלה שלי לאשת ראש הממשלה

סמיון גרפמן מארח את שרה נתניהו

מנהג האושפיזין בחג הסוכות מביא איתו תמיד את השאלה המסקרנת: את מי הייתי מזמין לשבת איתי תחת הסכך, לכמה רגעים של שיחה כנה ופתוחה בגובה העיניים? אילו באמת הייתה ניתנת לי ההזדמנות לבחור כל דמות ולשבת איתה מתחת לסוכה, לא הייתי מהסס. הייתי מזמין את רעייתו של ראש הממשלה -

שרה נתניהו.

הייתי רוצה לשבת איתה, פנים אל פנים, ולשאול אותה שאלה אחת פשוטה שמעסיקה אותי כבר זמן רב: איך אדם מצליח להתמודד במשך שנים רבות כל כך עם שואה, ביקורת ומתקפות בלתי פוסקות, ועדיין למצוא את הכוחות להתגבר, להמשיך לחייך ולנסות להפיץ אור?

לא מזמן צפיתי בריאיון האחרון שערכה, וראיתי מולי אישה שמדברת בחיוך, שמפגינה תמיכה, חום ואהבה, ועדיין - **נדמה שיש מי שרק מחפשים בכל מחיר במה להיתפס, על מה לנגח, ובלבד שיוכלו להמשיך לפגוע בה. התופעה הזאת תמיד תמוהה בעיניי, מפני ששרה נתניהו אינה נבחרת ציבור. היא לא חברת כנסת, היא לא שרה בממשלה, והיא לא חייבת דין וחשבון פוליטי לאף אחד. היא לא ביקשה ולא דרשה שום דבר לעצמה, היא פשוט רעייתו של המנהיג שנבחר על ידי רוב הציבור בישראל.**

אפשר לאהוב את ראש הממשלה ואפשר שלא. אפשר להסכים עם הדרך שלו ואפשר להתנגד לה בכל תוקף. אבל בסופו של דבר, מדובר במנהיג שנבחר שוב ושוב ב־20 השנים האחרונות על ידי מיליוני אזרחים. גם מי שחלוק עליו לחלוטין חייב לפחות לתת את הכבוד הבסיסי להכרעה הדמוקרטית של הרוב. והנה, דווקא היא - בעוד בעלה עובד ימים ולילות למען המדינה - מוצאת את עצמה בחזית, נאלצת לספוג אש צולבת. זה אולי קומץ קטן, אבל התקשורת מעצימה אותו, מושכת אותו ומציבה את כל השנאה הזאת בכותרות. מתעסקים בכל פרט קטן: מה היא אוכלת, איך היא אוכלת, מה היא אמרה ואיפה היא טענה.

איך את ממשיכה לחייך?

אבל פרט להיבט הציבורי, יש כאן נקודה אישית מאוד בשבילי. הייתי רוצה לשאול אותה איך היא ממשיכה לחייך, מפני שאני רוצה ללמוד ממנה כדי לעזור לאמא שלי. אמא שלי, בדיוק כמוה, אינה דמות ציבורית. היא לא בחרה באור הזרקורים. אבל לפעמים, כשהיא רואה את מה שאני עובר ברשתות החברתיות - כשאנשים מחליטים שלכל טעות שאולי עשיתי יש כתובת אחת, ומאשימים את אמא שלי ואת הדרך שבה היא גידלה אותי - הלב שלי נשבר. אני רואה אותה מהצד, קוראת את התגובות בפוסטים, ורואה את הדמעות בעיניים שלה. לכן הייתי רוצה לשבת עם שרה נתניהו בסוכה. הייתי שואל אותה: איך מקלים על אמא? איך מגינים על המשפחה מהרעש שבחוץ?

בעיניי, שרה נתניהו הוכיחה לאורך כל השנים האלה שהיא לביאה אמיתית. אדם שלא חייב תשובות לאף אחד, שממשיך לספוג שנאה מיותרת וחנימית, ובכל זאת צועד בראש מורם. היא ממשיכה לחייך, לעמוד לצד ראש הממשלה ולחזק אותו ברגעים הקשים ביותר. מבחינתי, היכולת הזאת לעמוד איתן מול הסערות ולשמור על רוח איתנה היא דמות לחיקוי ולהערצה. אותה הייתי מזמין לסוכה שלי - לא רק כדי לשאול וללמוד, אלא גם כדי לחזק ולהגיד תודה.

צילום: אביה אבריל

צילום: באדיבות המשפחה

חיבוק של דפנות הלב

הדס לוינשטרן־רייכרט מארחת את הרב אלישע לוינשטרן הי"ד

ימי הסוכות נקראים זמן שמחתנו כי ה' יתברך זיכה אותנו לישיב בצילו, והיא מעין בחינת הגן עדן... כי הנה סוכה הוא רומז לעולם הבא" (שפת אמת).

לילה אחרון בסוכה. לא ישנה הכי טוב כאן, אבל זה שווה את העייפות - כל שנייה בסוכה היא מצווה. ליל הושענא רבה הלילה, ומנהג ישראל קדושים ללמוד. הוד בעלי אצל הרב'ה ברמלה, הגדולים התפזרו ללימוד ואני נשארת עם הקטנים. בבניין שלנו המרפסות צרות מלהכיל אז יש לנו שתי סוכות: הסוכה שלמטה, בחנייה של הבניין, ששם חיים, אוכלים, מארחים וישנים, והסוכה שלמעלה, שהיא יותר ראשו ורובו וכוס קפה בבוקר. אבל הלילה דווקא התאים לי להשכיב שם את הקטנים.

בעיקרון תכננתי ללמוד. אפילו הכנתי מראש פלייליסט עם שיעורים, אבל תכנונים לחוד ומציאות לחוד. הרדמתי את הקטנים ונרדמתי בעצמי. לישון בליל הושענא רבה - איזו החמצה. פתקים נחתמים, שליחים יוצאים דחופים... והדס לוינשטרן אחת ישנה חזק. בתפר שבין החלומות המתחלפים מתגלה אליי האושפיז של הלילה, ואני ציפיתי לאדמוני עם יפה עיניים - אבל לא לאדמוני הזה.

"אלישע?" העיניים שלי נפתחו באחת. "מה, זה אמיתי?"

"אמיתי לגמרי", הוא מחייך.

"אני לא מאמינה. עולו עולו אושפיזין עילאין. שנתיים וחצי שאני מחכה שתבקר אותי! יו אלישע אלישע. תן לי שנייה להתרגל להגות שוב את השם שלך". לקח לי כמה דקות לעצור את שטף הדיבור שלי. אחרי הכול, את עצמי אני שומעת כל הזמן ואלישע הוא רוב הזמן תמונה דוממת על המדף ליד הפמוטים. אז עצרתי רגע.

"תגיד אלישע, יש לי מה לספר לך בכלל או שאתה יודע הכול?"

"בגדול, יודע הכול".

"אז אתה קורא את הווסטאפים שאני שולחת לך?"

"כן".

"ידעתי".

הרבה דמועות נשפכו ממני. הרגשתי עטופה בחיבוק, אבל לא כזה של ידיים, כזה של דפנות הלב. שתיים כהלכתן ושלישית אפילו טפח. ואנחנו, סוכות שליש בנפרד. האלישע הראשון שנקרא על שמו כבר התחיל גן עירייה. יש לי עוד הרבה מה לומר לו, אבל אני מהססת. לא רוצה לעשות שום דבר שיבריח אותו. ומצד שני, הזדמנות פז! אלישע פה!

"הממ. אז אם אין לי מה לחדש לך, אולי... אתה תוכל לחדש לי?"

חצי הנהון מצידו והנה אני כבר יורה בצרורות: "יש לזה סוף?"

"כן".

"הוא טוב?"

"כן".

"הוא קרוב?"

שתיקה. תמיד היה שתקן.

"אוקיי", אמרתי, "איך בכלל ירדת לפה?"

"בסוכה שלמעלה יש בחינת גן עדן, אז זה הקל על המעבר בין העולמות, וחזן מזה כל הנושא הזה של נשמות הוא הרבה פחות דיכטומי, ומכיוון שאנחנו שורש נשמה, אז יש מעברים".

"וואלה".

"זה כמו אשתו כגופו, רק בנשמות", הוא אומר בטבעיות.

"אשתו כגופתו", אני ממלמלת בחזרה.

הוא צוחק. כשאלישע צוחק באמת מהלב, הוא מושך את האף שלו כלפי מעלה ומזיז את הראש מצד לצד

בעדינות.

"אז מה", אני מסתכלת עליו, "יש למעלה הומור שחור, אה?"

"שם הצבעים קצת אחרים", הוא עונה ומביט בסכך.

"אתה מתגעגע אליי?"

"אתה גאה בי?"

רציתי לשאול ולא שאלתי. לא לכל דבר יש מילים.

"יאללה הדסי", הוא אומר לי פתאום, "עוד רגע ותיקין".

"טוב, לפחות תגלה לי מה כתוב בפתק שלי".

"חצי מהפתק הוא רק שמות המשפחה שלך", הוא מחייך.

הפעם תורי לצחוק.

וכשקראו אור ראשונה חדרה מבעד לסכך, שמעתי אותו ממרחק: "אני והויד הושיעה נא".

עוצמה יהודית

בסוכה שלנו יש מקום לכווולם!!

"ואין אדם יוצא ידי חובתו בהן עד שיהו כולן באגודה אחת
וכן ישראל - עד שיהו כולן באגודה אחת" (מנחות כז.)

1 | איתמר בן גביר 2 | טלי גוטליב 3 | יצחק וסרלאוף 4 | עמיחי אליהו 5 | לימור סון הר מלך 6 | יצחק קרויזר

7 | חנמאל דורפמן 8 | צחי אליהו 9 | יוסף יצחק גולדברגר 10 | איתיאל ניימן 11 | דוד מנחם בבלי

12 | ישי פליישר 13 | שירן מירזאי 14 | שימי גולן 15 | יניב בדלוב 16 | איצ'לותר מסלה

מזרחים. אשכנזים. חוזרים בתשובה. חילונים. דתיים. חבדניקים. ברסלבים. ציונות דתית. מסורתיים. חרדים. צעירים.
דרום. ירושלים. תל אביב. צפון. יהודה ושומרון.
יהודים מכל העדות - אתיופים. עיראקים. מרוקאים. כורדים. תימנים. פולנים. הונגרים. אמריקאים. רוסים
כולנו אחים

דברו איתנו בווצאט 052-4004040

צילום: נעמה שטרן

מפגש של ארץ ושמיים

דבורה גוטמן-קיצים מארחת את סבא אברהם וסבא שמריה

בחלומי מגיע סבא אל הסוכה שבונה לנו עידו בעלי כל שנה בשמחה של מצווה, שכל מי שגדל בבית דתי כמוני יכול להתקנא בה. שמחה של בעלי תשובה בקיום מצווה ובהידור שכזה. סוכה מעץ דווקא, שהדפנות שלה מצטמצמות ומתרחבות לפי גבולות הבית הנוכחי. סוכה שנבנית באהבה. מגיע אל הסוכה סבא כי טוב, כך הוא מכונה בפינו, הוא סבא אברהם, הוא אליהו כי טוב - כפי שהוא מוכר בשמו הספרותי. מחבר ספר התודעה, מחנך וסופר ואיש ציבור, שנפטר כשהייתי כמעט תינוקת, ורק הבהובי זיכרון צרובים אצלי מדמותו.

היינו מושיבים אותו בראש השולחן, מכבדים אותו בתה רותח בכוס זכוכית דקיקה, ומניחים לפניו דבר מתיקה. ממתנים לשמוע את קולו ולהביט בעיניו, ושיביט גם הוא בנו. יתבונן ויחוש. והייתי מספרת לו שהתחתנתי, ושלבטח התפילות שקראתי גם לפניו שישטח את בקשתי לפני ה' יתברך עלו יפה.

סבא שנפטר צעיר מדי, לפני חמישים שנים בדיוק, שתחת עינו האוהבת עברו תלמידים הרבה, ותחת ידו יצאו לעולם ספרי יסוד ביהדות וסיפורי חסידים ואנשי מעשה. הייתי מבקשת ממנו שישיר לנו משהו. מניגוני החסידים, משירים ששמע ואהב, וגם את "באה מנוחה ליגע", שיר העמק שאמא שלי שתחיה דמעה תלויה לה כשהיא שרה אותו, והיא מספרת שסבא כי טוב אהב את הפזמון הזה מאוד. הייתי מתאפקת לא לשאול איך הוא רואה אותנו במרחק השנים מאז שאיננו כאן בגוף, ומאמינה שבראית הנשמה יש חמלה, וגם תענוג מסוים.

ובדמינו, היינו מפתיעים את סבא ומזמינים אל הסוכה את סבא שמריה גוטמן, סבא של עידו. הארכאולוג הידוע, שחפר במצדה ובסוסיא וכמובן בגמלא. איש קיבוץ נען, אבי הטיולים השנתיים ומפקד המסעדרים הראשון של הפלמ"ח. הוא נפטר לפני שלושים שנים בדיוק, קבור בקיבוץ ועל מצבתו רשום "איש מצדה". עידו שיחיה, זיו פניו דומה לסבו, זכה ל"שעות סבא" רבות. כבר כנער היה מבלה איתו כל קיץ בחפירות בגמלא. וכשייכנס סבא שמריה אל סוכתנו, היינו מניחים לפניו סלט קצוץ יפה, מתובל בפת ובשמן זית.

הראש בספרים, הידיים ברגבים

שני האישים האלה, אברהם ושמריה, רחוקים זה מזה בתפיסת עולמם, אבל שניהם איבדו הורים ובית מוקדם מדי, שניהם עלו ארצה כדי לשבת וליצור בה. זה מפולין כחתן צעיר, זה כנער רך מגלזגו שבסקוטלנד. זה איש תורה וחינוך ופעילות עסקנית וכתובה, שראשו בעמקי התורה. זה ציוני חלוץ, איש אדמה, לוחם, איש ארץ ישראל השלמה של פעם, עוד לפני שהגדרות הללו שינו פנים. כפיו ברגבי אדמתה.

והיינו מקשיבים לשיחה שאולי הייתה מתגלגלת ביניהם.

סבא שמריה בוחן את הלך הרוח של סבא כי טוב: "נו... אומרים עליך שאתה מהפכן. שיש לך ראייה חדשה וחזון, שאתה חושב על העתיד. אבל את העתיד עושים עם הרגליים ועם הידיים, מטפסים בהר, הופכים אבן. לא רק שקועים במילים ובספרים ובעולם הרוח".

ועונה לו סבא כי טוב: "ואתה? כשהגית בעתיד הציוני, מה ראית? גילית בגמלא את הכתובת 'לגאולת ישראל'. וכשאתה 'מדליק' לנגד עיני תלמידים את המנורה שבפסיפס בסוסיא, עם מים חיים, בהתלהבות של ילד, אולי בסתר ליבך כבר מבין אתה שאי אפשר ציונות בלי זיקה אל הגאולה? אל היהדות, אל הרוח היהודית?"

שתי תמונות אייקוניות הונצחו, שתיהן יכולות לקשט את הסוכה שלנו. האחת תמונה של סבא אברהם אליהו כי טוב, מן האחרונות בחייו, שצולמה בסוכות בבית החולים, ובה הוא מברך על ארבעת המינים. גופו שדוף וידייו אוחות במינים הכרוכים באגודה אחת. עיניו וליבו ברגע המיוחד ההוא. הכול מתכנס לנקודה אחת. ובשנייה סבא שמריה, על האבנים של גמלא, חותך סלט לארוחת הצהריים, ובכיסו עגבנייה ולחמנייה. ידי עסוקות בחיתוך ועיניו אל המצלמה, מביטות נכוחה וכמו שואלות: מי זה שמפריע את מנוחת הלוחם?

צילום: לירון מורדכי

צילום: ויקטוריה ארז

סוכה פתוחה לקולות אחרים

אירים חיים מארחת את קובי פרחי

אילו יכולתי לבחור אדם אחד שיתארח השנה בסוכה שלי, הייתי מזמינה את קובי פרחי, מייסד וסולן להקת המטאל הישראלית 'אורפנד לנד'. לא הכרתי את קובי לפני 7 באוקטובר. לכאורה, אנחנו מגיעים מעולמות שונים מאוד. הוא זמר ומוזיקאי, איש הבי-מטאל שהופיע מול קהלים ברחבי העולם. אני אחות, מרצה ואמא של יותם, בני שנהרג לאחר שנחטף לעזה. גם פער של לא מעט שנים מפריד בינינו. ובכל זאת, ככל שאני מכירה אותו וקוראת את דבריו, אני מגלה בינינו דמיון עמוק. לאחרונה קראתי את ספרו 'לילה טוב ארץ יתומה', ודרכו נחשפתי עוד יותר למסע שעבר ולתפיסת החיים האמיצה שגייש. מה שמושך אותי בקובי הוא היכולת לחשוב מחוץ לקופסה, לבחון מחדש אמיתות מקובלות ולא לחשוש להשמיע קול שונה בתוך מציאות שממהרת לחלק אנשים למחנות.

אני מעריכה מאוד אומץ. בעיניי, אומץ אינו רק לעמוד מול סכנה. **אומץ הוא גם הנכונות ללכת בדרך שלך בלי להתחנף לקהל, בלי לומר למעריצים רק את מה שנעים להם לשמוע ובלי לוותר על הקול הפנימי שלך כדי לזכות באהדה. קובי אינו הולך בעקבות הקהל שלו. הוא מזמין את הקהל ללכת איתו**, דווקא משום שהוא מעז להוביל אותו למקומות מורכבים ולא צפויים.

קובי מדבר על חיבור ועל תדר אנושי משותף. הוא מעז לומר שגם מעבר לגבולות, לזהויות ולקווי האיבה, כולנו בני אדם. אנחנו אוהבים את ילדינו, פוחדים, חולמים, כואבים ומבקשים לחיות. אין בכך שטוש של הרוע או ויתור על ההגנה על עצמנו. יש בכך סירוב לאבד את האנושיות שלנו גם מול מי שלמדנו לראות רק כאויב.

זהו קול נדיר במיוחד מאז 7 באוקטובר. שנינו עברנו מהפך באותו יום ובחודשים שבאו אחריו, כל אחד בדרכו. שנינו למדנו שהמציאות יכולה להישבר ברגע, ושמתוך השבר אפשר לבחור אם להעמיק את השנאה או לחפש דרך חדשה לחבר בין בני אדם. שנינו מאמינים שלמילים יש כוח ליצור מציאות אחרת.

הנר של יותם לא כבה

ישנו גם רגע אחד שקושר את קובי ליותם עוד לפני שהכרנו. בדצמבר 2023, בהופעת חנוכה, בחר קובי להדליק נר לכבוד יותם - המטאליסט החטוף מעזה. יום לאחר מכן הוא שמע שיותם נהרג. בעיניי, הנר שהדליק לא כבה באותו יום. הוא ממשיך לדלוך דרך המוזיקה, דרך הקשר שנוצר בינינו ודרך הדברים שאנחנו מבקשים לעשות ביחד לזכרו של יותם ולמען אנשים שמתמודדים עם כאב נפשי.

בסוכה שלי הייתי מבקשת מקובי לשיר, אבל בעיקר לספר. לספר על הדרך הארוכה שעשה, על המפגש עם קהלים ותרבויות, על המחיר שמשלמים כשמסרבים להתאים את עצמנו לתבנית ועל הכוח הנדרש כדי לעמוד איתן בסערה. הסוכה היא מבנה זמני ושברירי, שקירותיו אינם אטומים והשמיים נראים בו מבעד לסכך. אולי דווקא משום כך היא מזכירה לנו שלא נועדנו להסתגר. הייתי רוצה שהסוכה שלי תהיה מרחב כזה: פתוח לקולות אחרים, לשאלות קשות, למוזיקה ולשיחה אנושית אמיצה. ולכן קובי פרחי הוא האושפיז שהייתי בוחרת להזמין אליה.

סובות ישראל אשכולות וקק"ל

טיולים ופעילויות לכל המשפחה עם מדריכי אשכולות
בשיתוף החטיבה לחינוך וקהילה בקק"ל

חזה"מ | ימים ראשון-שלישי | 27-29.9 | ט"ז-י"ח תשרי

סיורי ערב 18:00 - 21:00

- טבורו של עולם - טבריה | מסולל כנרת
- סיפורי חלוציות בראש פינה | מסולל אורות הגליל
- מאמפי גולן למצפור אפק | מסולל הגולן
- מסע בצפת העתיקה | מרכז תודעה רוח צפת
- מראש הנקרה לאכזיב | מסולל מורשת הגליל העליון
- ספארי לילה בבקעת הירדן | מסולל בקעת הירדן
- יוצאת מהחומה - סיפור קהילת חיפה | מסולל גליל
- המושבה הקסומה זכרון יעקב | מסולל בשבילנו

צפון

- סוכות במזכרת בתיה | מסולל ציוני דרך
- תל אביב הקטנה - שביל העצמאות | מדריכי אשכולות

מרכז

- נחלאות בלב עיר | מסולל חברון
- הרובע היהודי | מסולל עיר דוד
- תש"ח בירושלים - סן סימון | מסולל שער הגיא
- אומץ, חזון במשכנות שאננים | מסולל בשבילוד
- רחביה ושערי חסד | מסולל ראשית ירושלים

ירושלים

הפנינג משפחתי

הפנינג
עולי הדגל
שמורת עוז
וגאון גוש עציון
מרכז תודעה
'דע המקדש'

עם וארץ
סיפור
של אהבה
ניצן
מרכז תודעה
'התורה והארץ'

סוכות ביער
יער אבשלום
מרכז תודעה
'בני צרים'

סיורי יום 10:00-13:00 | 13:30-16:30

- סתיו בגולן - הר בנטל | מסולל קשת יהונתן
- שביל לפסגה - הר מירון | מסולל אורות הגליל
- עולים לפסגת התבור | מסולל גלבוע מעיינות
- עין פיק | מסולל הגולן
- ארץ המעיינות וכניסה למפל הנסתר | מסולל בקעת הירדן
- מסע מוזיקלי בצפת העתיקה | מרכז תודעה רוח צפת
- פקיעין העתיקה | מסולל מורשת הגליל העליון
- מערת קשת | מדריכי אשכולות
- תל יודפת | מדריכי אשכולות
- סיור בעכו העתיקה | מסולל גליל
- פארק הטבע ברמת הנדיב | מסולל בשבילנו

צפון

- בדרך אל העיר - רכס השיירות | מסולל שער הגיא
- הר הזיתים | מסולל עיר דוד
- קול ברמה - נבי סמואל | מסולל ראשית ירושלים
- סוכת שלום - נחלאות ומרכז העיר | מדריכי אשכולות
- המים בדרך לירושלים - טיול לסטף | מסולל בשבילוד

ירושלים
והסביבה

- חרבת מדרס | מסולל הדרום
- חג האסיף במזכרת בתיה | מסולל ציוני דרך
- בין צרעה לאשתאול | מדריכי אשכולות
- על ערבי הנחל - סיור לאורך הירקון | מדריכי אשכולות
- גבורה בחרבת בורגין | מסולל חברון
- אל נחל מערה | מדריכי אשכולות

מרכז

- עוז מול עזה | מדריכי אשכולות
- אגם בלב מדבר | מסולל ביחד ירוחם
- נחל גשרון | מסולל אל ארצי
- בין הר למדבר - סוסיא | מסולל סוסיא
- חורבת רימון ויער להב | מסולל בית מוריה
- חוות ארץ יהודה | מסולל חברון

דרום

- דגן תירוש ויצהר - ברכס איתמר | מסולל שומרון
- יער אום צפא | מסולל הרי גופנא

שומרון
ובנימין

להרשמה היכנסו לאתר או סרקו:
www.eshkolot-il.com

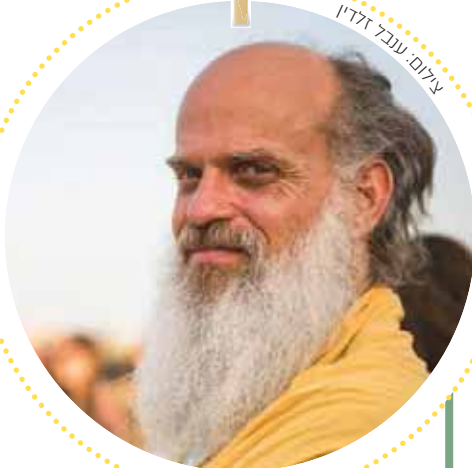
10
למשתתף

לפרטים: 08-6630030 | 053-3035067

מידע על מסלולים נגישים באתר אשכולות

צילום: אויבר פיטוסי POOL

צילום: ענב זדיין

להתעקש למצוא בו חבר

דוד שוקן מארח את בנימין נתניהו

אם יש משהו שלמדתי במסע שלי, הוא שהמפגשים המעניינים ביותר בשבילי הם דווקא עם אנשים שאני חושב שאני כבר יודע עליהם משהו. אנשים שהשם שלהם לבדו מעורר בי עמדה, רגש, לפעמים התנגדות. ואז אנחנו מתיישבים. וככל שהשיחה מתקדמת, משהו מתחיל להיסדק. לא בהכרח הדעות שלי, אלא הביטחון שאני כבר יודע מי האדם שמולי.

אם הייתי יכול לבחור את מי לארח בסוכה שלי, הייתי מזמין את בנימין נתניהו. לא בלשכה ולא באולפן. הייתי רוצה שנשב בערב ליד הסוכה, מסביב למדורה. בלי שולחן שמפריד, בלי מצלמות, בלי יועצים ובלי רשימת מסרים. שיהיה מספיק נעים ורגוע כדי שנוכל פשוט לשבת ביחד, בשקט, להתבונן באש ולראות אילו נושאים יעלו בטבעיות. מפגש שיאפשר לי לראות את האדם שהוא, זה שנמצא שם מתחת לדמות הציבורית המהודקת שלו.

הייתי רוצה להתחיל דווקא לא מפוליטיקה. לשאול אותו על הילד שהיה, על הבית, על אבא שלו, על יוני. על הרגעים שבהם הוא מתגעגע לחיים שהיו לפני שהפך ל"ביבי", ולדעת אם עוד נשאר בתוכו מקום שבו הוא פשוט בנימין. הייתי שואל מה מפחיד אותו, מתי בפעם האחרונה שינה את דעתו בעקבות שיחה, מי האנשים שהוא באמת מקשיב להם, והאם יש רגעים שבהם הוא מרגיש לבד. מה הוא קורא כשהוא לא צריך לקרוא חומר מודיעיני, איזו מוזיקה נוגעת בו, ועל מה הוא מדבר עם הילדים שלו כשהפוליטיקה נשארת בחוץ.

הייתי רוצה לשאול אותו גם על אמונה. מהי יהדות בשבילו, מעבר להיסטוריה ולגורל הלאומי. האם הוא מאמין בא'לוהים, מתפלל לפעמים בינו לבין עצמו, ומה הוא מבקש ברגעים האלה.

לגלות מה נשאר בתוך הדממה

אני מניח שמתישוהו הישראליות שלנו הייתה נכנסת לשיחה. אי אפשר באמת לשבת איתו ולא לדבר עליה. אבל הייתי רוצה להגיע לשם אחרת. לשאול איך הוא רואה אותנו היום, האם בתוך כל הרעש והכעס הוא עדיין רואה אפשרות לחברה שמצליחה לחיות יחד. האם יש משהו שלמד בשנים האחרונות על האנשים שמתנגדים לו, והאם קרה שמישהו מהמחנה האחר גלגל אצלו מחשבה חדשה.

והייתי שואל גם שאלות קשות. האם יש דברים שהוא מצטער עליהם, רגעים שבהם הפוליטיקה גברה על הרצון לחבר, או החלטות שהיום היה מקבל אחרת. ומה הוא מרגיש כשהוא מביט על ישראל שאחרי 7 באוקטובר, אחרי כל כך הרבה אובדן, פחד ושבר.

אבל לא הייתי רוצה שהשיחה תהפוך למשפט. יותר מכול הייתי רוצה להתקרב ולהתעקש למצוא בו חבר. אחרי כל כך הרבה שנים במרכז הסיפור שלנו, מה הוא חושב שאנחנו לא מבינים זה על זה? מה הוא רואה עליי, כציבור, שאני מפספס, מה הוא עצמו עדיין לא מבין על מי שחושב אחרת ממנו? ומה צריך לקרות כדי שנצליח שוב לראות אדם לפני שאנחנו רואים מחנה?

אולי בגלל זה הייתי בוחר דווקא בסוכה. יש בה משהו שמזכיר שכל המבנים שאנחנו בונים סביבנו הם זמניים - התפקידים, המעמדים, הכוח, אפילו הסיפורים שאנחנו מספרים לעצמנו על מי אנחנו ומי ניצב מולנו. הייתי רוצה לשבת איתו מספיק זמן כדי שכל אלה יוכלו, אפילו לרגע, להישאר בחוץ. הייתי רוצה שנשב בדממה ולראות מי נשאר.

צילום: באריכות המצלמת

רבי, מה השליחות שלי?

נטלי דדון מארחת את הרבי מלובביץ' זצ"ל

אם היו נותנים לי לארח אדם אחד, מכל תקופה, מכל מקום בעולם, לא הייתי צריכה אפילו רגע לחשוב. הייתי מזמינה את הרבי מלובביץ'. זה חלום גדול שלי, לשבת מולו באמת. לא מול תמונה שתלויה על הקיר, לא דרך ספר, הקלטה או סרטון ישן. לשבת מול האדם שהצליח להביט באנשים ולגרום להם להיזכר מי הם. ואני, שכל חיי מדברת, שואלת, מרצה, מתווכחת, חוקרת, חושבת שדווקא ברגע הזה הייתי שותקת. לבטח גם בוכה מגודל המעמד.

לפני הכול הייתי מסתכלת לו בעיניים. סופגת את נוכחותו. הרבה לפני שהייתי רוצה לשמוע מה הרבי אומר לי. פשוט להיות. יש משהו שמרתק אותי ביכולת הזאת שלו - לפגוש אדם לא רק במקום שבו הוא נמצא, אלא במקום שאליו הוא מסוגל להגיע. לא להגדיר אותו לפי הנפילות שלו, הטעויות שלו, התדמית שלו או מה שהעולם כבר החליט עליו, אלא לראות את הנקודה האלוהית שבו ולדבר אליה. חלק אלוהי ממעל ממש. אולי זה הדבר שהכי חסר לנו היום.

אנחנו חיים בדור שידוע מהר מאוד להחליט מי אתה. ציוץ אחד, אמירה אחת, בחירה אחת - וכבר קיבלת תווית. ימין, שמאל, דתי, חילוני, משלנו, משלהם. התרגלנו להביט זה בזה דרך הגדרות, ושכחנו שלפני הכול עומד מולנו אדם. נשמה. על זה הייתי רוצה לדבר איתו.

לא עוד סלפי

הייתי מספרת לו על עם ישראל של היום. על הכאב והגבורה, על הפחד ועל האמונה, על הפירוד לצד גילויי אהבת ישראל בלתי נתפסים. הייתי מספרת לו על יהודים שמתווכחים זה עם זה עד כאב, מאמצים שנאה, אבל גם עושה לו נחת עם שפע של אהבת חנין שיש בנו, שברגע האמת אנחנו מוכנים למסור את נפשנו זה למען זה.

הייתי שואלת: רבי, מה התפקיד שלנו עכשיו? איך מאחדים על באמת וכמה שיותר? איך מקרבים בלי לשפוט? איך עומדים על האמת שלנו בלי להפוך אותה לכלי נשק נגד מישהו אחר? ואיך מוסיפים אור בעולם בלי לבזבז את כל הכוחות על מלחמה בחושך? הייתי רוצה לדבר איתו גם על נשים, על אימהות, על הדור שאנחנו מגדלות. על האחריות שלנו לבנות בילדים שלנו וזהו יהודית עמוקה כל כך, שאף סערה מבחוץ לא תוכל לקחת אותה מהם. ואז הייתי מגיעה לשאלה האישית. הייתי שואלת אותו: רבי, איך אדם יודע שהוא באמת ממלא את השליחות שלו ולא רק נמצא במקום שבו האגו שלו מרגיש משמעותי? ואולי, אם היה לי מספיק אומץ, הייתי שואלת: מה אתה רואה בי שאני עדיין לא מצליחה לראות בעצמי? אני חושבת שזו שאלה שכל אדם צריך לשאול את עצמו לפעמים. כמה מהכוחות שלנו עדיין מחכים שנאמין בהם? כמה אור אנחנו מחזיקים בתוכנו, אבל לעיתים בתקיעות ופיזור לא ברור איך להביא אותו לעולם?

לפני שהמפגש היה נגמר הייתי מבקשת ברכה. לבן שלי. למשפחה שלי. לעם ישראל. לחיילים שלנו. לשובם ולרפואתם של כל מי שעדיין זקוקים לכך, לחיסור גופם של הפצועים ונפשם של הלומי הקרב. ולשליחות שלי.

ואז הייתי שואלת רק עוד שאלה אחת: רבי, מה הדבר האחד שאתה מבקש ממני לעשות מחר בבוקר? כי מבחינתי, השראה שלא הופכת למעשה נשארת רק רגש יפה. ואולי זה הדבר הגדול שהייתי רוצה לקחת מהמפגש הזה: לא לצאת ממנו כשאני יודעת יותר, אלא כשאני מוכנה לעשות יותר. לא לצאת עם סלפי, אלא עם משימה עם יותר אמת. להוסיף עוד אור. לראות עוד יהודי. לחבר עוד לב. ולהיזכר שהעולם לא תמיד צריך מאיתנו מעשים עצומים. לפעמים הוא רק מחכה שנדליק את הנר שלנו. בבית המקדש הפרטי שלנו, בילד שאנחנו מגדלות, בחיך הקטן לאדם שמרגיש שקוף. מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך.

אשכולות (ע"ר) באיחוד גליליך מבית אשכולות
מרכזי הסיור והתודעה של ישראל

לנשות
הפצועים

נפש
נשית
מאבק
במלון כינור

13

בוחרים באור

הופעה של איריס ותובל חיים

נופש מסובסד לנשים, אמהות, בנות, אחיות וגיסות -

בואו להתמלא ולקבל כוחות להתמודד עם תקופה מאתגרת באווירה חמה ומעודדת

3-5.11.2026
שלישי-חמישי כ"ג-כ"ה חשוון

כשר למהדרין בריכה נפרדת

חצי פנסיון | מספר המשתתפות מוגבל
הסעות בתשלום (בהרשמה מראש) מירושלים ותל אביב

ט.ל.ח יתכנו שיקיים

מגוון סדנאות:

רוקחות | שזירת פרחים | צריבה בעץ |
קליעת סלים | דיו | נשימה | זומבה | הדפס

לתוכנית המלאה ולהרשמה סרקו:
מחיר לנופשת אחת: בחדר של 3 950ש
בחדר של 2 990ש | יחיד בחדר 1700ש
ניתן לממש הטבות למשרתי מילואים
לפרטים: 08-6630030

להרשמה ולתכנית המלאה: www.eshkolot-il.com

"אני לא מפסיקה להודות
להוריי זצ"ל על מה שהנחילו
לנו". הרבנית אסתר לבנון

תורה אלימך

הרבנית אסתר לבנון היא קודם כול אמא, שגם מדריכה אימהות וכלות לעתיד, שהקימה את מכון 'בניין שלם' ותמכה בבעלה בהקמת מפעל חיינו בישיבת אלון מורה. אם שואלים אותה, הכול התחיל בבית שבו גדלה - הורים שעזבו חיים נוחים באורוגוואי ועלו לישראל לחיות חיים של התמסרות לזולת ללא תנאי

רחלי מושקוביץ // צילום: ניצי אילן

ב

דינת ישראל הצעירה של לפני 65 שנה הייתה מורכבת מפסיפס עולים מקצוות תבל שחזרו לארץ מולדת עתיקה־חדשה. בעיר חדרה התגוררה אז משפחת בורשטין הצעירה, שעלתה לא מכבר מאורוגוואי. סל זיכרונות הילדות היקר משם מלווה את הבת אסתר, כיום הרבנית אסתר לבנון, אשת הרב אליקים לבנון, ראש ישיבת אלון מורה ורב המועצה האזורית שומרון. לאור מפעל החיים העצום שהיא שותפה לו, הזיכרונות מהבית שבו צמחה מעידים על החינוך שעיצב אותה.

“אמא פרשה את חסותה על כל מי שהיה צריך. הייתה לנו שכנה בחדרה, אישה ניצולת שואה שהייתה אמא נפלאה לילדיה, אבל בעקבות מוראות ברגן־בלזן הייתה מאושפזת לפרקים על רקע נפשי, וכתוצאה מכך בעלה היה שותה לשוכרה. אמא שלי אספה את הילדים הקטנים וגידלה אותם אצלנו בתקופות האשפוז. פעם ניגשתי לאמא וביקשתי ממנה: ‘מאמא, לא אכפת לי שהילדים האלה יהיו אצלנו, אבל שלא יאכלו איתנו בשולחן, שיאכלו בנפרד’. זה הפריע לי כי הם אכלו עם הידיים ואני לא יכולתי לראות את זה. אמא ענתה לי בבהירות: ‘איתנו הם יאכלו, יחד, ליד השולחן. ואם לא טוב לך את יכולה לאכול במטבח’. באותו רגע הייתה לי קפידה על אמא שלי, אבל כל החיים אחר כך הודיתי לה”. הרבנית חוזרת על מילותיה של אימה בדייקנות, ונראה שהיא חוזרת לרגע להיות הילדה הקטנה אסתר.

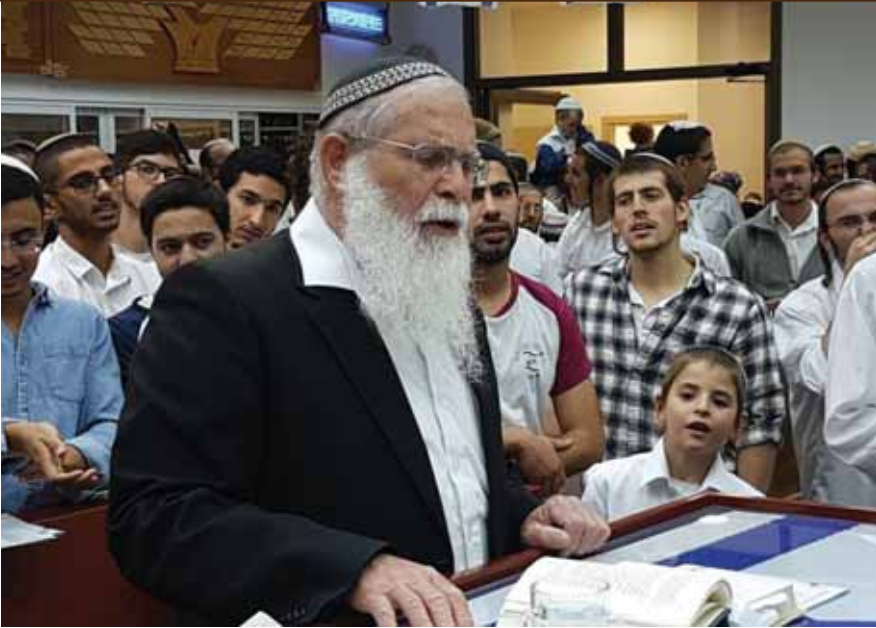
“זה היה המוטו של הבית. אבא קרא לזה ‘לחיות לוולתו’. אבא למד עברית מכתבי הקודש, ולכן זו הייתה השפה שלו. למשל, במקום ללכת הוא היה אומר לילך. גם את הביטוי ‘לחיות לוולתו’ הוא יצר בהשראת העברית העתיקה שהכיר. זה היה המוטו ואת זה הוא הקפיד לקיים. וכל הנכדים והננינים יחזרו לימים על שתי המילים האלה כערך עיקרי, זה מה שהם ספגו מסבא וסבתא”.

הרבנית אסתר לבנון (73) לא מפסיקה לקיים את “לחיות לוולתו” במהלך הריאיון ולהציע כיבוד, שתייה, אוכל ונשנושים לנחיהג בחזור, וכל מה שיוכל להנעים את האירוח בבית החמים בפסגת היישוב אלון מורה שבשומרון. “אני, ולא רק אני, לא מפסיקה להודות להוריי זצ”ל על מה שהם הנחילו לנו. תורה שמתממשת בחיים, חסד, אהבת ארץ ישראל ללא גבולות, ואהבת עם ישראל לכל גווניו”. האחים שלה בעלי גוונים שונים, כולם עובדי ה’, “כולנו לא מפסיקים להודות לאבא ואמא שאלה הערכים שעליהם גדלנו”.

תינוקת של ארץ ישראל

אביה היה ניצול יחידי מכל משפחתו שנספתה בשואה. ישיבת מיר שבה למד עברה מפולין לסין ערב המלחמה. “אבא היה משני התלמידים הראשונים שנשלחו לנסוע ולשכור שם בניין לישיבה ובזכות זה הוא ניצל. כשהגיע שליח לבית המדרש בשנגחאי להודיע לו שכל משפחתו נרצחה, הוא נעמד בבית המדרש ואמר: ‘אני נודר את חיי לשני דברים: לתורה ולהקמת משפחה’. והקדוש ברוך הוא זיכה אותו לקיים את שניהם”.

מפאת מצוקת המחסור והרעב, היגרו הורי אימה ערב השואה לאורוגוואי, שם התבקש האב - סבה של הרבנית - להיות שוחט בקהילה היהודית. תחילה הוא נסע לבדו, ובהמשך אשתו וילדיו הצטרפו אליו. אישה שהכירה את המשפחה, פגשה בשנגחאי את הבחור הצעיר שהרשים אותה וחשבה על הרעיון להכיר בינו ובין בת השוחט. “משהוצעה הצעת השידוך, אבא ואמא התנחלו ביניהם במכתבים על מנת להכיר”. באמצעות המכתבים חוצי היבשות הוזג הצעיר החליט להתחתן ולהקים

צילום: באדיבות ישיבת אלון מורה

“כשבעלי הקים את הישיבה ולא היה בבית, אמרתי לילדים: זו הזכות שלכם”. הרב אליקים לבנון בישיבת אלון מורה

האב. “כבר בפדיון הבן של אחי הבכור אבא הכריז שכשהילד הזה יהיה בן 13 נעלה לארץ. שבועיים אחרי בר המצווה שלו עלינו באוניות. הייתי בת שמונה וחצי ומאוד התרגשנו לקראת העלייה”. לשכנים, שחשבו שאולי המעבר המתוכנן נובע מרצון לשיפור מצבם כלכלי, הסבירו הילדים את מה שהם ספגו בבית: הסיבה אינה נעוצה בפרנסה או בנחות, אלא נטו מאהבת הארץ.

ההפלגה לארץ ארכה שלושה שבועות בתנאים מאתגרים ועם הפסקות להמתנה בין האוניות. אביה התחבר לרב החובל וביקש להתעדכן כאשר האונייה תגיע לטווח ראייה של אדמת ישראל. “לקראת ההגעה לארץ עמדנו כשש שעות על הסיפון ורבונו מי רואה אותה ראשון. כשאבא זצ”ל ירד מהאונייה, לבוש במעיל של תלמיד חכם, הוא נשכב בכל גופו על האדמה. כולם היו בטוחים שהוא

“אמא שלי גידלה אצלנו ילדים שאינם הייתה מאושפזת. פעם ביקשתי ממנה: ‘מאמא, שלא יאכלו איתנו בשולחן, שיאכלו בנפרד’. הם אכלו עם הידיים ולא יכולתי לראות את זה. אמא ענתה: ‘איתנו הם יאכלו, ואם לא טוב לך את יכולה לאכול במטבח’. באותו רגע הייתה לי קפידה על אמא שלי, אבל כל החיים אחר כך הודיתי לה”

מעד ורצו לעזור לו, אבל הוא שכב ואמר: אל תרימו אותי, אל תרימו אותי, אני רוצה להרגיש עם כל הגוף שלי את אדמת ארץ ישראל”. כשהם הגיעו לבקר בירושלים, אביה הציע לחלוץ סנדלים כדי להרגיש את אדמת ירושלים הקדושה. “היום אפשר לראות אנשים שהולכים יחפים וזה בסדר, אבל אז ללכת יחפים זו הייתה סיבה לאשפוז. הלכנו ברחובות ירושלים עם הסנדלים ביד כדי להרגיש את אדמת הקודש”. עם ההגעה לארץ, ההורים היו נרגשים מכל כתובת ושלט בעברית, מלפתוח את הרדיו ולשמוע עברית, ולא שבעו מהפלא הזה.

כמשפחה שהמוטו שלה הוא “לחיות לוולתו”, החסד הלך איתם גם בפרידה מהקהילה באורוגוואי. לכל משפחה הייתה מכסת קילוגרמים שאפשר להביא להפלגה. אנשים באורוגוואי שלחו דרכם חבילות רבות לקרוביהם בארץ, כך שמשפחת בורשטין עצמה לקחה מעט מאוד ציוד אישי. “היה

לי מה שלבשתי ועוד בגד אחד להחלפה, ורק אחר כך הגיע כל יתר הציוד באוניית משא אחרת. אבל להורים שלי לא הייתה שאלה אם לעשות את החסד הזה עם הקהילה. אמא כיבסה את השמלה השנייה שלי כדי שאוכל להחליף בגד. זה לא היה עם ‘אוף’, אלא היה ברור שככה נוהגים”.

“לחיות לוולתו” היה גם מה שגרם להוריה של הרבנית לגור במכוון דווקא באזור שאינו שומר תורה ומצוות כדי לתת מה שהם יכולים, וזה גם המוטו שפתח את דלת ביתם לכל דכפין בנפש ובגוף, בחומר וברוח. “גרה אצלנו נערה בערך בת גילי, שלא הייתה לגמרי בריאה בנפשה. לא הבנתי למה היא גרה אצלנו ולא בבית שלה, אבל אמא לא אמרה כלום. רק אחרי שנים, מישהי בחדרה עיר ילדותי אמרה לי ברחוב ‘את שגרה אצלכם, את יודעת למה היא ככה? כי היא נפגעה מינית’, ואמא תמיד שמרה על כבודה”.

כשהרבנית אסתר מביטה לאחור לערוגה שבה צמחה, היא מלאת הודיה להוריה והערכה רבה לאחיה, בהם רב צבאי, ראש כולל וראש ישיבה, אנשי תורה, חינוך וחסד, ודמויות מוכרות כמו ראש מכון פוע”ה הרב מנחם בורשטין והרבנית זיוה שילר, אשת רב היישוב עלי.

כשאבא יוצא לשליחות

אסתר בורשטין הצעירה הפכה לאסתר לבנון עם נישואיה לאליקים לבנון, מי שהפך לימים לראש ישיבת אלון מורה ורב השומרון. “כתלמידת שמינית בכפר פינס, נסענו להתארח בקריית משה ושובצנו אצל משפחות”, משחזרת הרבנית את סיפור ההיכרות שלהם. אסתר וחברות נוספות התארחו בביתם של הרב צבי והרבנית חנה טאו. “הרבנית חנה זצ”ל הכירה את בעלי כבחור בישיבת מרכז הרב. אז עוד לא היו טלפונים, ועד היום יש לנו את המכתב שהיא שלחה להוריי עם ההצעה”. עם זאת, היא לא החמיצה את ההזדמנות להיות בת שירות לאומי, בשנה הראשונה שבה החל השירות הלאומי לבנות בארץ. “הייתי בחצור הגלילית, זו הייתה שנה נפלאה ממש”.

הטלפון של הרבנית מצלצל באמצע הסיפור, והיא מתנצלת. “כשאני מקבלת נשים לייעוץ או באמצע מפגש אני לא עונה לטלפון, זה עקרוני לי”. היא מסבירה שהטלפון כרגע זמין עקב מצבו הבריאותי של אחיה, ומוסיפה את הסיבה השנייה שבשלה היא תענה לטלפון ללא פקפוק: “לבעלי אני עונה בכל המצבים”. זה חלק מהאני מאמץ שלה - לתת מקום של כבוד והנהגה לבעל.

לאחר נישואיהם, הם היו זוג אברכים צעירים בישיבת מרכז הרב. “הוא היה אברך בישיבת מרכז הרב ועבד מעט במסירת שיעורים, ואני - מעיקרון שהתאים לנו - גידלתי את הילדים בבית”. אחרי 15 וחצי שנים בישיבה, הם פנו בברכת רבותיהם לשליחות הבאה - חיווך כולל שהוקם ביישוב אלון מורה הצעיר, שהיה אז בן שנה וחצי בלבד. היישוב מנה גרעין משפחות אידיאליסטיות, אבל ההתפתחות נעצרה ולא הייתה עוד קליטה. הכפר חווארה שחצץ בין אלון מורה לשאר יישובי השומרון היווה מכשול לקליטת משפחות חדשות. “בעלי אמר שאם רוצים שהיישוב יתפתח צריך להקים ישיבה, וכך היה. הוא היה צריך לנסוע מישיבה לישיבה כדי לגייס תלמידים. היום כבר מגיעים מדי שנה 300 תלמידים שמבקשים להירשם, ולצערנו אין מקום, גם כשנפתחו שני שיעורי א”.

עם הקמת הישיבה, הכין הרב לבנון הצעיר את אשתו לכך שהוא יוצא לשנתיים שליחות. תקופת ההקמה האינטנסיבית ארכה לבסוף יותר משנתיים, וכך בשנים של הקמת הישיבה הוא לא היה בבית, והילדים חוו אבא שנמצא ביישוב אבל לא בבית.

"הילדים היו אומרים: אמא, כל הילדים בגילנו בתפילת מנחה ומעריב עומדים ליד אבא, ואנחנו לבד כי אבא בישיבה. אמרתי להם: נכון, אבל זו הזכות שלכם". בשנה הראשונה הם גם סעדו יחד כמשפחה בישיבה כמעט בכל שבת. גם כשבקרר הילדים היו מתבגרים שחזרו מהפנימיות ומאוד רצו להיות בבית אחרי שבוע באולפנה או בישיבה, כאמא היא הבינה אותם ואת הצורך, אבל השליחות של הישיבה הכריעה.

חלפו שנים, ואז הגיעה גם השליחות הנוספת שלה: הקמת מכון 'בניין שלם', שעוסק בענייני זוגיות ומשפחה, שבו היא מעורבת עד היום. "עד שהקטנה שלנו הייתה בת שלוש, גידלתי את ילדיי בבית. בשלב הזה הרבנית דנה תירוש התקשרה אליי, ובעקבות הצעה שלה לקחתי חלק בהקמת מכון 'בניין שלם'. ראיתי בזה שליחות חיים ממש. בשנים האחרונות אני בעיקר עוסקת בייעוץ ובנושא המשפחה".

העיסוק העיקרי של הרבנית בעבר היה זוגיות וחינוך ילדים. ב־15-20 השנים האחרונות נוספו שני תחומים שיקרים לליבה של הרבנית: שלב ההיכרות וטרום הזוגיות, ועיסוק בשלב הסבתאות. "כואב לי הלב לראות מציאות שלא מסתדרים בין הדורות", היא מונה כל מילה בכאב ניכר, "איך בתוך משפחה יש מציאות שלא מסתדרים או לא מדברים. הבת או הכלה טוענות: 'למה כשאנחנו באים אליה היא מכריחה את הילדים לסיים את המרק?', או שהסבתא תאמר לבת שלה או לכלתה: 'תראי איך הם לבושים, זה לא שבת'. ואז האישה הצעירה תתלבט בגלל זה - 'אולי לא ניסע להורים?'". הרבנית לבנון דוחה את האופציה הזאת, ומציעה למצוא נוסחאות אחרות לפירוק מתחים בין דור ההורים לדור הסבים, כאלה שלא יגרמו לפגיעה בסבים ובסבתות. "מה פתאום לא לבוא אליהם? אנחנו משמחים את ההורים, אלא אם יש קו אדום. זה כואב לי לשמוע את הקצר הבין־דורי, אפשר למצוא פתרונות. בשביל מה באנו לעולם? לחיות לזולתו".

בחברה שבה עשיית החסד היא ערך עליון, מה גבול עשיית החסד?

"אבא שלי היה עונה על זה ביידיש: כמה שאתם יכולים ועוד קצת. הרבה פעמים במשך החיים, כשהייתה לי התלבטות אם לקחת משימה מסוימת, התייעצתי עם בעלי וזו הייתה התשובה שלו: זה לא נמדד בשאלה אם בא לי, אלא האם זה יפגע. זה גבול החסד: כשהחסד מתחיל לפגוע בעצמי, בווגיות או בילדים. טבעי שיש חוסר שביעות רצון של הילדים כשעושים חסד או שליחות, אבל עוד קצת, כי אנחנו לא חיים רק לפי מה שנחו וקל אלא חיים לזולתו, אבל בגבול ששומר שהמעגל הזוגי והמשפחתי לא ייפגע".

"ואם אני לא רוצה שבעלי ייצא למילואים?"

ימי המלחמה מביאים איתם התמודדות עם סוגיות בוערות במישורים שונים בתחומי הבית והמשפחה. סוגיות שגם בימי שגרה רגילים מזמנות התמודדויות לא פשוטות, מקבלות לעיתים במלחמה מורכבות נוספת.

הרבנית לבנון: "בעלי מקבל שאלות מכל רחבי הארץ בנושאי זוגיות וטהרה וכשרות. רוב היום בעלי לא בבית, אבל בשעות שהוא בבית, אם לא הייתי שומעת כמו אוזני לא הייתי מאמינה שיש כל כך הרבה שאלות מכל הארץ. אשרינו שאלה החיילים שלנו ושזה מה שחשוב להם".

הרבנית פוגשת מורכבויות זוגיות סביב עומס המילואים, והיא ממליצה למצוא כתובת: "אם למשל יש אישה שמבקשת מבעלה לא להתגייס כי היא משלמת מחיר על תקופת המילואים, ומהצד השני הגבר רוצה להיות שותף במאמץ המלחמתי למען עם ישראל - לאישה כזאת אני אומרת: אם אתם מצליחים להגיע להחלטה משותפת ביחד, מה טוב. אם לא, יבוא הכתוב השלישי ויכריע ביניכם. לא הכרעה של הורדת ידיים, אלא גורם שלישי שיעזור לקבל החלטה משותפת, ויש לזה שלושה תנאים: א. פונים אליו רק אחרי שהזוג ניסה לקבל החלטה בעצמו ולא הצליח. ב. הגורם השלישי מקובל על שני בני הזוג. ג. אחרי ההחלטה וההכוונה

גם ההכנה לבנות חשובה: "חשוב להדריך את הבת שהיא הולכת לפגוש מישהו לא כדי שהיא תמצא חן בעיניו, אלא כדי לבדוק האם אנחנו שייכים זה לזה לבניין בית. בדגש על בניין בית. כי הרבה בנות שאני מדברת איתן ושומעת את ההתלבטויות שלהן, אני אומרת להן: אתם יכולים להיות שכנים טובים באותו יישוב, אבל לא בעל ואישה, האלמנטים שצריך לזוגיות ובניית בית הם אלמנטים אחרים".

הרבנית מביאה לשולחן דפים מודפסים. "הנה, זה פרופיל 100 שהוצאנו לבחורים בישיבה. מי שרוצה יכול למצוא את הדף הזה באתר של ישיבת אלון מורה. ההמלצה היא לעבוד עם הדף הזה אחרי הפגישה השביעית, לא מיד בהתחלה, כשהבחור או הבחורה רוצים לעשות סדר פנימי בנוגע לקשר ולהבין האם ואיך נכון להתקדם. אפשר לזהות האם יש תכונות שהן קריטריות לחיי נישואין, לזהות מה הדינמיקה הזוגית, מי מוביל, מה מצב הרגש, ולשרטט את מפת הקשר".

"לתפיסתנו, חיי נישואין טובים ונכונים זה הפסוק בבראשית 'ואל אישך תשוקתך והוא ימשול בך'. תפיסה שגויה רואה בפסוק הזה משילות של עריצות, אבל הרבנית מביאה זווית אחרת: 'מתי יש לאישה תשוקה לבעל? לא רק גופנית, אלא תחושה שהוא עיקרי בחייה, מישהו לסמוך ולהישען עליו? מתי היא מעריכה אותו? כשהיא יכולה לשאת אליו

"חשוב להדריך את הבת שהיא הולכת לפגוש מישהו לא כדי שהיא תמצא חן בעיניו, אלא כדי לבדוק האם אנחנו שייכים זה לזה לבניין בית. בדגש על בניין בית. כי הרבה בנות שאני מדברת איתן ושומעת את ההתלבטויות שלהן, אני אומרת להן: אתם יכולים להיות שכנים טובים באותו יישוב, אבל לא בעל ואישה"

עניינים, כשהיא מרגישה שהוא מוביל, כשהיא נותנת לו להנהיג. כשנשים מגיעות עם בעיות בשלום בית, אני שואלת: מי מוביל בבית? בוודאי שיש מקומות שהאישה לוקחת בהם את המושכות, אבל בגדול לתפיסתנו הבעל הוא מי שאמור להוביל את הבית".

מה המקום של ההורים בשלב שבו הילדים מחפשים זוגיות?

"אמא שלי זצ"ל אמרה שבת שהגיעה לפרק השידוכים - האמא צריכה לעבור מדלת לדלת לחפש רעיונות והצעות טובות לבת שלה. יש לנו חובה כהורים ללוות את הבנות, לחפש להן רעיונות, להכין אותן לדייטים. בחורה הגיעה אליי כדי להתלבט על שלל נקודות שמפריעות לה בקשר, והיא הייתה בצומת דרכים של הכרעה אם להתארס או לסיים את הקשר. במהלך השיחה צפ סיפור אקראי על יחס מזלזל של הבחור לנהג שהתעכב לפניו בכביש. הבחור יצא מהרכב וצעק על הנהג שלפניו. הבחורה סיפרה לי את זה כסיפור אגבי, בלי לתת לזה משקל. עצרתי אותה ואמרתי לה: את יודעת, כל מה שסיפרת לי עד עכשיו לא מעכב נישואין, אבל הסיפור הזה מעכב. כשמשוהו לא ימצא חן בעיניו הוא יצעק עלייך? והיא ענתה שהיא באמת לא חשבה על זה. יש לנו חובה כהורים להכין את הבנות. החובה השנייה שיש לנו כהורים היא להפוך את העולם כדי למצוא שידוך לילדים

צילום: בניין שלם

"אני רואה בזה שליחות חיים ממש". הרב והרבנית לבנון בהרצאה בכנס 'בניין שלם'

שלנו. אמא שלי הייתה אומרת ששידוך לא דוחים, גם באמצע הלילה מתקשרים". הרבנית מעידה שהוריה עשו הרבה שידוכים שהצליחו בסייעתא דשמיא. "זה היה חלק מלחיות לזולתו".

איך מתמודדים עם נוער נושר?
"המוטו צריך להיות להמשיך לאהוב ולקבל אותם. חד־משמעית. הקו האדום היחיד זה נישואי התבוללות, ובדורנו גם בנושא הזה צריך להלך על קצות האצבעות ולהשתדל להשיב את הבנות הביתה. חוץ מזה - כל הזמן להמשיך לחבק, לאהוב ולקבל. הבית שלנו זה הבית שלהם. אפשר ליצור גבולות - טלוויזיה בשבת? רק בחדר שלך, או בלי טלפון בשולחן השבת, לגיטימי. אבל הכול בהרבה אהבה והערכה וקבלה. הם תמיד יהיו הילדים שלנו".

אם היית יכולה לתת מפתח לזוגיות טובה, מה הוא היה?

"ארבעה אל"פים", נענית הרבנית: "אהבה והערכה הדדית, אמון, אחריות - כל אחד לוקח אחריות על הנושאים שהוא מופקד עליהם, ואווירה - בית שמח זה בית שנעים להיות בו". היא מדגישה כמה חשוב בתוך העומס להשקיע זמן בווגיות, לטפח אותה, לא לסמן אותה כמשהו שיתחזק את עצמו מעצמו.

אם זה "עשה טוב", מה ה"סור מרע"? מה הדבר שיוצרי קושי בזוגיות כיום?

"שהוא ידע והיא תדע שאין עוד אף אחד בעולם מלבדם. שלשניהם תהיה תחושת ודאות שכן או בת הזוג הולכים לעבודה ואין שם שום קשר חברי. לגבי שיח ענייני עם קולגות, אין בעיה. אבל הנאמנות חשובה. ניקיון בלב ובשכל". דבר נוסף שהרבנית מצביעה עליו הוא להיזהר מלשבת שעות רבות מול המסך, טלוויזיה או כל מה שחוצץ בין האדם ובין מי שלידו. "ופניהם איש אל אחיו" - נאמר בכרובים שהיו דמות של נער ונערה, כמה חשוב להיות קשובים מאוד זה לזה, לצרכים, לרצונות ולעולם הפנימי".

הלפיד עובר לדור הבא

האש הבוערת של "לחיות לזולתו" המפעמת בבני משפחת לבנון, עוברת גם לדור הבא האוחז את הלפיד. הרבנית מתפעלת מהשליחויות השונות של ילדיה, ופורטת: אנשי חינוך והוראה, חלוצים תושבי שא"נור המתחדשת, אנשי חסד, תושבי הפריפריה, תושבי גרעין תורני במרכז, תושבי יהודה ושומרון ועוסף עזה, איש קבע במודיעין ולומדי תורה, חתן שנפצע במלחמה בלבנון ונאבק עד שהחזירו אותו למילואים. מהפירוט מצטיירת חבורת אחים שהם אנשי חסד, תורה, חינוך, עשייה, ובסבבי מילואים אינן־סופיים למרות שהם פטורים ומעל גיל 40.

לשאלת כמה ילדים יש להם, הרבנית עונה בתשובה שמתחלקת בין העבר וההווה: "היה לנו בן בכור, תלמיד ישיבת בית־אל, שהייתה לו אהבה ושקידה עצומה בלימוד התורה ואהבת ארץ ישראל מיוחדת שקראה לו ללכת קילומטרים ארוכים. הוא היה מכיר בשבילים לא מוכרים. לפני הגירוש מגוש קטיף היה מוביל שיירות של נאמני הארץ שרצו להיכנס לגוש בשבילים עוקפים. הוא נפטר בגיל 20 מדום לב באחד הטיולים שהוא עשה לבדו". מלבדו, זכו הרב והרבנית לעוד שבעה ילדים.

כשאנחנו מסיימות את הריאיון, הרבנית לא מוותרת על ליווי החוצה עד הרכב. בדרך היא רוכנת לכביש כדי להרים משהו, אני שואלת אם אפשר לעזור והיא מסבירה בשקט: "אני משתדלת בכל פעם להרים שני לכלוכים". אי אפשר לתקן הכול בבת אחת, אבל כל יציאה מהבית היא עוד תיקון קטן, עוד רגע שחי לזולתו. ●

צילום: לירון מולדובן

התחלה// לפני 31 שנים. נולדה וגדלה בקיבוץ חפץ חיים, בת זקונים מתוך שישה.

אבאמא// פנחס, בן 75, במקצועו מנהל חשבונות. "אבא ואני מאוד קרובים. אני נושאת אליו עיניים, לומדת ממנו להתמיד, לגלות כוח רצון ולשאוף קדימה". אמא בת שבע, בת 70, מורה בגמלאות. "אני לומדת ממנה לזרום עם החיים, אופטימיות, להיות בהודיה ולראות את האחר".

קיבוץ// גדלה בקיבוץ חפץ חיים. "יש לי זיכרונות קסומים מההווה בקיבוץ, מחדר האוכל שכולם אוכלים ביחד. זכרון ילדות חזק שלי זה שהיינו הולכים עם הגננת לראות איך בונים את הסוכה הגדולה של הקיבוץ, הייתי מחכה לזה כל השנה".

בית ספר// "תמיד התקשיתי מאוד בלימודים. אובחנתי בגיל צעיר עם בעיות קשב וריכוז ולקויות למידה והיו לי כל ההקלות האפשריות. ההדרכה בבני עקיבא אפשרה לי לגלות צד אחר בי, שאני דווקא כן מצליחה וכן יכולה".

תנועת נוער// בני עקיבא. "הייתי חניכה ומדריכה שרופה. בזכות ההדרכה התחלתי לגלות את הכוחות שבי. את כוח המנהיגות והיצירתיות, ובהדרכה התחלתי להרגיש בתוכי את הצד שמאוד מבין את נפש האדם".

מאתגר// למדה באולפנת נווה דקלים. "השנתיים הראשונות באולפנה היו לא פשוטות. באותה תקופה דודה שלי נפטרה וסבתא שלי חלתה בסרטן ואלה היו שנים קשות, כי גם בלימודים לא הצלחתי וגם הייתי בפנימייה ומאוד התגעגעתי הביתה. במקביל, אמא שלי לא הייתה כי היא טיפלה בסבתא ובדודה שלי. כך שמבחינתי השנתיים הראשונות היו ממש בגדר הישרדות, להחזיק את הראש מעל המים".

הצוות// "למזלי היו לי חברות טובות שמאוד עזרו לי להתגבר וגם הצוות החינוכי היה מדהים. המורות שלי ראו אותי והיו קשובות אליי. הייתי מבקרת אצל היועצת פעם בשבוע, וגם פשוט לא הייתה לי ברירה אלא לגלות את הכוחות בעצמי. בכיתה י"ב אימצתי לעצמי את מה שקראתי לו 'תחייכי את זה'".

תחייכי// "הבנתי שגם מתוך מצבים לא פשוטים אנחנו צריכים למצוא את הכוחות שבנו ולבחור בחיים. זה הגיע מהמקומות הנמוכים שהייתי בהם. הבנתי שהראשונה שנפגעת מכך שאני עצובה וברחמים עצמיים היא אני, ואם לא אדאג לעצמי, לא אצליח לשמוח בחיים האלה. וככה, בכיתה י"ב, קרתה התפנית בחיי. זה לא קרה מאפס למאה, זאת עבודה לבחור לחיות מתוך שמחה ולבחור בטוב, אבל זאת העבודה הכי משתלמת ומתגמלת בעולם".

התפנית// "הבנתי ש'תחייכי' זו ממש פעולה שאנחנו צריכים לעשות גם במצבים קשים ומאתגרים בחיים. זה בדברים הגדולים של החיים ובדברים של היומיום. נשברה כוס שאהבתי, או יש לי פנצ'ר בגלגל? עכשיו השאלה איך אני מגיבה - כאילו זה סוף העולם, או בקטנה? זאת הבחירה שלי. הבנתי שהמשימה שמוטלת עליי היא לפזר טוב בחיים שלי".

תחייכי את זה// "זה התחיל בקטן בתוכי, ולימים כשהפכתי בלוגרית באינסטגרם ונוצרה לי קהילה, יצאתי עם זה החוצה במיזם 'תחייכי את זה' והפכתי את זה למוטו. קשה לך? עצוב? מאתגר? תבחרי בטוב, תחייכי את החיים. בהמשך יצרתי את

שירה ברלב עמרם

31

נשואה לתמיר, אמא לשלושה

תושבת חפץ חיים

אושיית רשת, בלוגרית
יוצרת תוכן באינסטגרם

תאוצה. מספר העוקבות התחיל לעלות, התחילו לזהות אותי ברחוב והבנתי שמשוהו קורה. אומנם זה ממש לא המסלול שתכננתי לעצמי, אבל הבנתי שיש לי פה פלטפורמה חזקה להעביר תכנים. עם הזמן התחילו להגיע גם הצעות לשיתופי פעולה וראיתי שמדובר בעבודה לכל דבר וזה ממלא אותי ועושה לי טוב. אז החלטתי להניח לרגע את הפסיכודרמה בצד ולהתמקד בזה".

משפיענית// כיום יש לה כ-40 אלף עוקבים. "יש שני צדדים בלהיות משפיענית. יש את הצד המסחרי, שאני בעצם משתפת דברים ומתפרנסת מזה. ויש את הצד המשמעותי, להיות דמות שיש לה מסר להעביר. אני שואפת להעביר תכנים שהם טובים ומחזקים, לא סתם להיות עוד אחת שרק קונים ממנה".

יוצרת תוכן// "אנשים חושבים שזה קל להיות יוצרת תוכן, אבל האמת היא שיש בזה המון מחשבה ועבודה. זה המון קריאייטיב. בסוף אני צריכה להעביר מסר מסוים בדקה, להיות תמציתית וכל הזמן לחשוב איך אני מוסיפה ערך. לשמחתי אני רואה שבנות שואבות מזה כוחות. אני מקבלת הודעות כמו 'בזכותך אני אומרת ברכות השחר', 'בזכותך אני רואה יותר את הטוב בבעלי', 'בזכותך אני משתדלת לפרגן לעצמי' וזו הרגשה מטרופת".

לא הכול נוצץ// "אני מנרמלת קושי בחיים, כי באינסטגרם דברים יכולים להיראות נורא נוצצים ופוטוגניים. אבל מה לעשות, גם לי קשה לפעמים וגם לי יש ימים לא טובים עם הילדים ואני לא מסתירה את הקושי. את הקווים האדומים בשמירה על הפרטיות שלנו אני לומדת עם הזמן תוך

היה מאוד אינטנסיבי, אז זה בא לי טוב. אחרי שמונה חודשים הוא השתחרר".

החצי השני// תמיר, בן 32, בעל קליניקה לעיסוי רפואי לגברים. "תמיר הוא היציבות והמקום הבטוח שלי. אני אש והוא מים. הוא מאזן אותי, המקום להניח עליו את הראש והחבר הכי טוב שלי".

תחת הנטל// מאחוריו מאות ימי מילואים. "ממש עכשיו הוא בסבב נוסף. זה מאוד מאתגר את הבית, אבל אנחנו מבינים את החשיבות של זה ואנחנו גם מודים על הזכות להיות חלק מהמערך ששומר על עם ישראל. כשהבנים שלנו רואים את תמיר על מדים, זה שיעור גדול בשבילם".

הנחת// שלושה בנים. שחר הבכור בן חמש, "הגיע אחרי תקופה ארוכה שחיכינו לילדים והוא ממש אוויר לנשימה בשבילנו", אחרי עמית בן שלוש, "ילד הסנדוויץ' המתוק והמצחיק". ואחרון רו, בן שנה ושבעה חודשים, "המתנה שלנו". שלושתם "הם החיים. דבר ראשון ולפני הכול אני אמא".

אינסטגרם// "אחרי שהתחתנו קשרתי את המטפחת והעליתי תמונה לאינסטגרם. פתאום בנות התחילו לשאול אותי איך קשרתי ואם אני יכולה להסביר להן. הייתי מסבירה לבנות בפרטי עד שביקשו ממני להעלות סרטונים. אני זוכרת את הסרטון הראשון שפרסמתי. הייתי מובכת ברמות. העליתי אותו ויצאתי מהבית. כשחזרתי פתחתי את הטלפון והתגובות היו מטרופות. ככה התחלתי".

מתפתחת// "לאט לאט האינסטגרם צבר

במגרש הביתי

"אם אני קמה עם הילדים, אז בסביבות שש. הימים שלי מאוד משתנה. יש ימים של צילומים, יש ימים של פגישות, זומים, חשיבה על קריאייטיב. אני מאוד אוהבת לשבת לעבוד בבית קפה בנחת עם האוזניות והרשימות שלי."

"שירים ישראליים טובים, שירי נשמה."

"אני בתהליך עם השבת שלי, לומדת לחזור לאהוב אותה. מאז שאני אמה זה נהיה זמן יותר טכני, ואני חוזרת בלימוד שלי לשורשים של השבת, לנשמה, לשפע, למנוחה. כשאני מצליחה, השבת היא עולם."

"אמא שלי, בת שבע. רואה את האנשים שמסביבה, תמיד מחייכת, תמיד בלב רחב, רואה את האנשים השקופים."

"יש המון, אבל כרגע זה לבנות את הבית שלנו בקיבוץ. שיהיה בית פתוח ומארח, שנזכה לעשות בו טוב."

"בעזרת ה' להמשיך לגדול בפן האישי, המקצועי והמשפחתי. ולהגיע לגיל שישנים בו קבוע שני צימ. אמן."

כדי תנועה. אין נכון ולא נכון. כמובן שמה שקשור למשפחה ולילדים הוא בתיאום מלא עם תמיר."

משפיענית דתיה// "יש היום המון יוצרות תוכן דתיות, שזו תנועה מבורכת בעיניי. הקהל שלי ברובו הוא דתי-לאומי וזה מגור שמחפש משמעות. זה דורש ממני לחשוב לעומק על התכנים שאני מעלה. הרבה פעמים בהשקת שאני מוזמנת אליהן אני היחידה עם כיסוי ראש. יש לי חברות שאני עובדת איתן ואני הדתייה היחידה. אני רואה שליחות בלהשמיע את הקול שלנו. יש חברות בגדים שאני אומרת להן: בבקשה, תראו גם אותנו, הבנות הדתיות, בקולקציה שלכם. אני מאמינה שזה מחולל שינוי."

פרויקטים// במקביל לעבודה באינסטגרם היא מקדמת שורת פרויקטים. "יש לי את 'החצר של שירה ורינה' של ירידי מכירות בערבי חג לציבור הדתי, יש לי פודקאסט שממש בקרוב אני מפרסמת את הפרק ה-40 שלו, ואני מעבירה הרצאות."

רגע// לאחרונה יצאה עם הסדרה 'אמא' טעים' בערוץ 'רגע של חוכמה'. "הציעו לי להצטלם עם אמא שלי לסדרה שהיא תוכנית לביקורת מסעדות קצת אחרת. שולחים אותנו לבקר את המסעדות הכי שוות, ועל הדרך אנחנו מדברות על נושאים מדוברים יותר ופחות, כמו יציאה בשאלה והתמודדות של משפחה דתית עם זה, צניעות, עונשים וסוגיות בחינוך. ערוץ 'רגע של חוכמה' הוא בעיניי בשורה ענקית, כי הוא מביא תוכן יהודי ברמה גבוהה ומקצועית."

עולים להר הזיתים

כמיטב המסורת של 'קרן אביה'

הושענא בהר הזיתים

מלון שבע הקשתות
בהר הזיתים,
מול מקום המקדש

החל מהשעה
20:30

יום חמישי
אור לכ"א תשרי
תשפ"ז

מנכ"ס מרתק עם
אליד בר שאול
מדריך וחוקר ארץ ישראל

בהשתתפות:
הרב אברהם זרבי
דיין בבית הדין הרבני בת"א
לוחם בסירת גבעתי, מדליק המשואה

בהשתתפות (ע"פ סדר הופעתם): הרב פרופ' יגאל שפון, הרב אול'ה הראל, סא"ל הרב הראל קצין, הרב מאיר גולדוינט, אלידע בר שאול, אל"מ במיל. אורי שנטר, הרב בן ציון אלגזי, הרב ד"ר יוני מילוא, הרב אברהם זרבי, הרב גבי קדוש (לשעבר רב הישוב גני טל ת"ו), הרב יוני לביא, הרב ראם הכהן ועוד...

אתנחתא: הופעת זמר, סרטונים מגוש קטיף
תפילת ותיקין: 06:00 במצפה רחבעם, מול הר הבית

הלימוד מוקדש לע"נ
לוחמי חטיבה 55 גדוד 28 - צנחנים
רס"ן הראל בירנשטוק הי"ד
ורס"מ תמיר וקנין הי"ד

הלימוד מוקדש לע"נ גיבור ישראל
רס"ל יקותיאל יהודה כ"ץ הי"ד
שהובא לקבר ישראל בהר הזיתים
לאחר 44 שנים

הסעות הלוח ושוב להר הזיתים יצאו לאורך הלילה מול חניון "חנה וסע" בגבעת התחמושת (שילוט הכוונה במקום)
בשעות: 20:00 | 21:00 | 23:00 | 01:00 | 03:00 | 05:00
בבוקר • בתום תפילת ותיקין, הסעה ב- 09:00 חזרה לגבעת התחמושת
חדש! חניה חופשית בחצר האחורית של המלון
האירוע פתוח לנשים ולגברים | נא להצטייד בלבוש חם
מס' המקומות מוגבל | כיבוד קל בסוכה | אפשרות לרכישת ערבות

חנה קטן
chanakatan@gmail.com

קוצים ואוהבים

מדריך 'הדמוקרטים' לסוכות.

השנה המשימה קשה עוד יותר, כאשר מערכת הבחירות מתקיימת ממש בסמוך לחג הסוכות. בלי משימים, היא מניחה על השולחן בסוכה נושאים שמעוררים רגשות עזים. כל אחד מגיע עם העמדה שלו, עם החששות שלו ועם התפילות שלו. ואז, לפעמים עוד לפני שהצלחת מתמלאת, מתחיל הוויכוח. וכמובן שכל צד בטוח שהוא היחיד שמבין באמת מה קורה. והנה דוגמה מובהקת לכך. לאחרונה פרסם יאיר גולן את 'המדריך המלא לשכנוע בשולחן החג'. פורסם סרטון עם קישור למדריך המדובר, שנועד לסייע לתומכי המפלגה בניהול השיחות הפוליטיות סביב השולחן. נדמה לי שבצד ההוא של המפה הפוליטית יש הרבה פחות הקשבה והרבה יותר הכתבה.

את ניסיונות ההכתבה הללו חוויתי במעגלי שיח והיכרות בימי המאבק על הרפורמה המשפטית. המעגלים הוגדרו ככאלו שנועדו לכאורה לחיבור אנשי בין אנשים מקצועות שונים של החברה הישראלית. מפגשי הרבניות עם טייסים בדימוס שבהם השתתפתי היו הכול חוץ מניסיון כן להכיר זה את זה. היה שם זלזול טוטלי ברבנים וברבניות ובעולמם הערכי, וברגע שמישהו העז לדבר בשפה דתית או לאומית, עלו הטונים ונגמר הדיון. כך לגבי כל המפגשים של ארגון 'הרבעון הרביעי', שרובם באים בתחפושת נחמדה וידידותית, אבל אין בהם שיח בין-אישי אמיתי. האדם לא נשאל מה שלומו, כי אם מה דעתו. השיח הוא סביב דעה פוליטית, כאשר המדריך עגול המשקף מתאר את הפיל שבחדר, שאותו נוכל להזיז על ידי כך שפשוט נשנה את דעותינו. זה כל כך פשוט! איך לא חשבנו על זה קודם?

שטיח של נכדים.

חכם ולא רק צודק. יש סיפור מפורסם מן ההיסטוריה האמריקאית על אברהם לינקולן, שנאלץ להתמודד בתקופת מלחמת האזרחים עם מחלוקות קשות ביותר בתוך המדינה וגם בסביבתו הפוליטית. אחת מתכונותיו המוכרות הייתה היכולת להקיף את עצמו גם באנשים שלא הסכימו איתו, ולא רק באלה שאמרו לו את מה שרצה לשמוע. והאמת היא שזה נפלא שיש מחלוקות בקרב המשפחה או אנשים קרובים. בחברה מתוקנת, אם כל מי שסביבנו חושב בדיוק כמונו, אולי לא בנינו סביבנו קשרים. וכך גם במשפחה. אם כל הילדים שלנו חושבים בדיוק אותו הדבר בכל נושא, ייתכן שבנינו בניינים מהונדסים בדיוק נפלא, אבל לא הצמחנו להם כנפיים.

בימי החג המתוק הזה אני מתמוגגת מהשטיח האנושי הפרוש על רצפת הסוכה, נכדים מכאן ומכאן, והסוכה כמעט צרה מלהכיל את הכיסאות שצריך להציב סביב השולחן. ובכל כיסא כזה יושב מישהו, גדול או קטן, עם אופי משלו ודעה משלו. במהלך הסעודה אולי נישרט, כי הרי לא נוכל להיפטר מהקוצים לגמרי. וזה חלק מהסיפור, זאת עסקת חבילה. אבל החוכמה היא ללמוד לדבר בכבוד, לדעת מתי להתווכח ומתי להניח לנושא, וכמובן לזכור שכל מי שנמצא פה יישאר חלק מאיתנו גם לאחר שהוויכוח ייגמר. הסוכה לא מבטיחה לנו חיים בלי קוצים, אבל היא מזכירה לנו שלמרות הכול, אנחנו בוחרים לשבת קרוב. ●

מפגשי הרבניות עם טייסים בדימוס שבהם השתתפתי היו הכול חוץ מניסיון כן להכיר זה את זה. היה שם זלזול טוטלי ברבנים וברבניות ובעולמם הערכי, וברגע שמישהו העז לדבר בשפה דתית או לאומית, עלו הטונים ונגמר הדיון. כך לגבי המפגשים של ארגון 'הרבעון הרביעי', שרובם באים בתחפושת נחמדה וידידותית, אבל אין שם שיח בין-אישי אמיתי

ויכוח שמרעיד את הסכך.

שבהן השקט סביב שולחן החג הוא סימן להרמוניה מופלאה. אצלנו הדברים נראים אחרת. הוויכוחים הסוערים הם סימן לכך שכולם מרגישים בבית והכול כשורה. זה בדרך כלל מתחיל בשאלה תמימה, אך תוך דקות הטונים עולים ועולים עד שהם מאיימים להרעיד את הסכך.

אני נזכרת בנסיעות שלנו לשבתות בנצרים, במשך ארבע עשרה שנים. היינו אוכלים שם חלק מהארוחות ביחד עם גיסי וגיסתי, הרב חננאל ואביבה קטן, שהתגוררו שם לפנינו. לא פעם הארוחות נמשכו עד אמצע הלילה וזה היה כיף גדול לכל הנוכחים. כמעט תמיד היה מגיע שלב מסוים שבו התחיל הוויכוח הגדול בין בעלי ובין אחיו, הרב חננאל קטן, על נושאים הלכתיים והשקפתיים. אחת השאלות שזכורה לי היטב הייתה האם מותר לתושבים להחליט לעשות טיול בשיירה לים בשבת מול עזה כדי להפגין ריבונות, כשזה יצריך ליווי של חיילים. השאלה ההלכתית והציבורית הרצינית הזאת הפכה בתוך זמן קצר לוויכוח סוער. היו צעקות, טענות, תשובות, עוד טענה ועוד תשובה. ככה זה כשיש שני אחים עם דעות מוצקות, שלא חוששים להניח את מחשבותיהם על השולחן. אנחנו התרגלנו לסגנון ואפילו נהנינו מההצגה, אבל השאלה היא רק מה חשבו השכנים... ובסוכות הבעיה מחמירה פי כמה, כאשר אוזני כול כרויות לקולות של שכניהם.

איך דורבן מתחמם?

על המשל המפורסם של ארתור שופנהאואר על הדורבנים. בחורף הקר, כך תיאר בדילמת הדורבן, הם מבקשים להתקרב זה לזה כדי ליהנות מהחום, אבל כאשר הם מתקרבים יותר מדי הם נדקרים מהקוצים ונאלצים להתרחק, ואז הקור מחזיר אותם זה אל זה. המשל הפשוט הזה נוגע בנקודה כואבת. מצד אחד, אנחנו זקוקים לקרבה, אבל לפעמים הקרבה עצמה חושפת אותנו. ככל שאנחנו מכירים אדם טוב יותר, אנחנו פוגשים לא רק את מעלותיו אלא גם את הרגליו המעצבנים, את המקומות שבהם הוא עקשן, את הדעות שמקוממות אותנו ואת הקוצים שהוא עצמו לא תמיד מודע להם. וזה נכון במיוחד במשפחה. דווקא המשפחה היא המקום שבו אנחנו מרשים לעצמנו לפעמים להיות פחות מנומסים. עם אדם זר נבלע את המשפט, נבחר את המילים, נחשוב פעמיים לפני שנגיב. עם אח או אחות אנחנו עלולים לומר מיד את מה שעובר לנו בראש.

חג הסוכות מוציא אותנו החוצה. פתאום הבית משתנה, השולחן עובר למקום אחר, הדלת פתוחה יותר, והשכנים, האורחים והמשפחה נכנסים ויוצאים. הסוכה היא מבנה ארעי, אבל דווקא בתוכה מתרחש משהו מאוד לא ארעי כי אנחנו יושבים יחד, והיחד הזה הוא נצח. בעיניי, הסוכה היא מודל למבחן של הקשרים האנושיים שיש לנו עם סובבינו. הרי קל לאהוב אנשים ממרחק, זה לא דורש הרבה השקעה נפשית. אבל קשה יותר לשבת איתם סביב אותו שולחן במשך כמה שעות, לשמוע את דעתם, להיתקל בהרגלים שלהם, לגלות שהם מצביעים למפלגה אחרת, חושבים אחרת על המדינה, על החברה ועל העתיד, ועדיין להעביר להם את קערת הסלט, להטות את המאוורר לכיוון שלהם כי חם להם, ולשאול אם הם רוצים עוד מרק.

תשפ"ז מתחילים

אשריר

את השנה הזאת את מתחילה בהרשמה

תוכניות תואר שני M.Ed. בשנה אחת:

אנגלית כשפה בינלאומית

חינוך לגיל הרך

לקווית למידה

עם אפשרות לשילוב תעודת מאבחן דידקטי

הוראה הטרוגנית

חינוך בחברה משתנה

קיימות, סביבה ושינויי אקלים*

ההרשמה הסתיימה!

טיפול באמצעות אומנות חזותית M.A.A.T.*

* המועצה להשכלה גבוהה (מל"ג) אישרה את פתיחת התוכנית. הענקת התואר מותנית באישור המל"ג.

מוכר לגמול
השתלמות

מוכר ללימודים
על ידי קרן שבתון

אפשרות לקבלת החזר שכ"ל
ממשרד החינוך לזכאים

תנאי קבלה מיוחדים ללוחמים,
מילואימניקים ובני/ות זוגם

7,000 ₪ מלגה לחברי ארגון
המורים, בכפוף לתקנון

מרכז ייעוץ והרשמה:

rishum@talpiot.ac.il

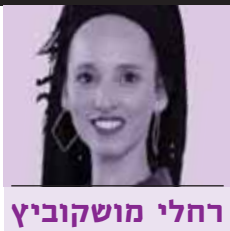
www.talpiot.ac.il

1-800-071-500

054-9656631

רחלי מושקוביץ

גשם של פתקים טובים

לפעמים מה שנראה הכי ארעי הופך לדבר הכי קבוע, תשאלו את משפחת ברויאר שהתחילה מבראשית על גבעת טרשים – הפתקים של הושענא רבה תשפ"ד נחתמו לטובה, רק צריך לקרוא אותם נכון

וכל הפתקים עם כל הנחתם בתוכם יוצאים לשליחותם. ואז עצמנו עיניים והתכנסנו לזמן תפילה. הצעתי לנערות לדמיין איך פתקי הגזרות הרעות נקרעים, ואיך פתקים של גזירות טובות ומתוקות, פתקא טבא, ניתנים ונשלחים בידי המלאכים. אני מאמינה שלדמיון יש כוח, וממש דמיינתי את הפתקים הקשים נקרעים לפתיתים קטנים שמתפזרים ברוח, ואיך למעטפות מוכנסים מהר פתקים מתוקים מלאי ברכה. הקדשנו את הלימוד לרפואת חייל שנפצע באותו יום בגזרת ג'נין, ואף אחת מיושבות הסוכה לא דמיינה איפה נהיה כשהמחוגים ינועו עוד קצת.

בבוקר שמחת תורה, יממה וקצת אחרי ליל הושענא רבה, הבן שלי חזר מבולבל מבית הכנסת וסיפר שפזזו את ההקפות. איפה אבא? התפלאתי, והוא ענה במעורפל שאבא רץ לש"ג עם כיתת הכוננות. הכול היה נשמע מוזר, ובין הבתים עברו רסיסי שמועות שקורה משהו ואסור לצאת מהבתים. כדי להפיג את הענן הכבד שרביץ בסלון לקחתי את מגדל כיסאות הכתר-פלסטיק שניצב בביתנו הזמני אז, כיסינו אותו באל"ב לבן, הנחנו עליו ספר תנ"ך והתחלנו להקיף אותו במעגלים, הקפות קטנות משלנו. רק כשאורן נכנס הביתה בסערה והתחיל לארוז, התחלתי להבין שזה משהו גדול יותר, קורה משהו בדרום וזה רציני. עוד לא היה לנו קצה הבנה מה סדר הגודל שקורה באמת, ולכן זוגות הגרביים שנארוזו היו גג לשבוע. מבצע קצר וחוזרים הביתה, נכון?

המדים של אורן לא ארוזים בארגזי הקרטון הספורים שהיו איתנו בבית הזמני, אז הוא קופץ לשכן שהוא רב צבאי ומקבל ממנו סט מדים, נכנס לרכב ונוסע. אז עוד לא ידענו שזה לנסוע למלחמה. כשהחג יצא הלב נקרע בין רצון גדול לשמוע חדשות ולהבין מה קורה, ובין פחד גדול ורק לא לשמוע. עם כותרות שמתעדכנות בקצב מבהיל אני מבינה שאנחנו לא מבינים מה קרה, מה קורה, מה היקף הסערה. השבר גדול מנשוא. אז מה היה בראש השנה? וכל תפילות יום כיפור? וארבעת המינים שמרחיקים מזיקים? וליל פתקא טבא בהושענא רבה? כל זה לא נאסף ולא פעל? עכשיו השבר כאב עוד יותר. כל התפילות והמעשים והמאמצים והסליחות שלנו לא הגיעו ליעדם? לא רצית בהם?

רק אחרי תקופה ארוכה התמונה מתבהרת עם רבדים רבים נוספים. כן, תפילותינו התקבלו. ביקשנו בראש השנה גאולה, וקיבלנו. נחתמנו לגאולת עולמים, הגיע זמן הלידה. כואב להגיע ללידה, מפחיד מאוד. הצירים מזעזעים את כל מה שידעת על עצמך. ועם הכאב, זה רגע מיוחל מאוד. ובחגי תשפ"ד קיבלנו פתקא טבא. במבט ראשון קשה לזהות. רק במבט שני, שלישי, עשירי - פתאום מבינים כמה רחמים הופיעו בתוך הצירים. כמה היה יכול להיות נורא לו כל המזימות שנרקמו היו יוצאות לפועל בכל החזיתות במקביל. נחתמנו ללידה חדשה, ובתוך דמי הצירים והצער, שלא ישתכח שאין דרך אחורה בלידה. מכאן רק מתקדמים.

בוקר שמחת תורה הקרוב יהיה הרביעי שבתוך המלחמה. ארוך מכל מה שחשבנו. ארוך, אבל מתבקש. לידת תינוק נמשכת כמה שעות, לפעמים נדרשת אפילו יממה כדי שאדם חדש יופיע בעולם. ולידת עם? לידת קומה חדשה של מציאות? כנראה לוקחת יותר.

בהושענא רבה הזה עוד ירד עלינו גשם של פתקים טובים.

● פתקא טבא.

למשפחת ברויאר אין בית, אבל הם רוצים בית כנסת. בניית בית הכנסת וארון הקודש בטל בניהו

ביקשנו בראש השנה גאולה, וקיבלנו. נחתמנו לגאולת עולמים, הגיע זמן הלידה. כואב להגיע ללידה, מפחיד מאוד. הצירים מזעזעים את כל מה שידעת על עצמך. ועם הכאב, זה רגע מיוחל מאוד. ובחגי תשפ"ד קיבלנו פתקא טבא. במבט ראשון קשה לזהות. רק במבט שני, שלישי, עשירי - פתאום מבינים כמה רחמים הופיעו בתוך הצירים

סוכות, כולנו יוצאים מבתי הקבע ונכנסים לדירת העראי, לפחות על פי המושגים המקובלים. אבל הנה סיפור קטן ואחר על עראי וקבע: בשריפה הגדולה בחוות גלעד נשרף גם ביתם של נועם ובתיה ברויאר. הבית הגדול שבו נאספו חייהם של בני הזוג וששת ילדיהם נחרב כליל והפך לעיי חורבות ופיח. דקות בודדות כילו חפצים וזיכרונות של 20 שנה. חפץ אחד נשאר לפליטה מלשונות האש: תמונת מתכת של בית המקדש. רק לפני שלושה שבועות הסלון היה מלא ריקודים ושירים עם חתונת בתם הגדולה, ופתאום - אין. המשפחות שבתיהן נחרבו החלו בתהליך שיקום ונכנסו בינתיים לבתים זמניים. שבוע אחרי השריפה נרצח בניהו מלט הי"ד, חבר כיתת הכוננות של חוות גלעד. זה היה בוקר יום שישי, והתשובה של משפחת ברויאר הייתה ברורה: עוד באותו יום הם עלו עם קרוואן לנקודה חדשה סמוכה שנקראה טל בניהו. הנה ארעי שהופך לקבע. ישנים בקרוואן הקטן, והסלון, פינת האוכל והמרחב המשפחתי נמצאים באוהל שמוקם בסמוך לקרוואן. אין ארעי מזה, ואין קבע מזה. אמת, האוהל הוא זמני עד שהמשפחה תשקם את ביתה ותבנה את משכנה מחדש, אבל קביעת יתד היא קודם כול בנפש. כשבתייה ברויאר נכנסה לקרוואן הקטן והריק היא כבר טבעה לידו חותם של קביעות: אבנים נאספו וגידרו ערוגה יפה, ומהר מאוד נשתלו בה פרחים וצמחי נוי והגבעה החשופה קיבלה נקודת חן של צבע וטבע.

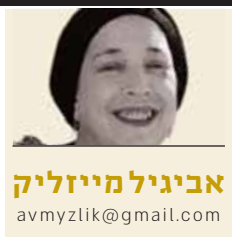
כשהיינו מפוזרים בגלות הארוכה היו לא מעט קהילות שהמרחב הציבורי בהן כמו קפא מלכת. בשביל מה לטפח גינות ורחובות? עם ישראל כמו ישב אלפיים שנה על מזודות, הרי משיח יכול להגיע היום ונעלה לירושלים, בשביל מה לייפות את שבילי הגטו? זו תפיסה של גלות. בארץ ישראל התפיסה מתהפכת - גם אם נגור בקרוואן הזה רק חצי שנה ואחר כך כבר ניכנס לבית חדש, הנה זכינו לטפח ערוגה יפה באדמת טרשים, זכינו להפריח חלקה ונחלה בארץ ישראל, ואין לך קבע מזה.

ארבעה ימים לפני ראש השנה דיברו נועם ובתיה על בית כנסת. אין להם בית, אבל הם רוצים לבנות בית כנסת. הם מתחילים לחפש תרומה ורוצים להתקדם באמונה גדולה. מרים, גיסתה של בתיה, מנסה להוריד אותה מהעניין: "בתיה תשחררי, לא משיגים תרומה לבית כנסת מהיום למחר, ובטח לא בונים בית כנסת בשלושה ימים. חבל על הציפייה שתתנפץ". מפה לשם, בערב ראש השנה מרים שולחת לנו תמונות של בית כנסת בתהליכים אחרונים של בנייה: "נמצאה תרומה, עובדים מאוד קשה, יהיה בית כנסת בע"ה, ויהיה מניין בע"ה".

כדוד המלך בשעתו, שלא יכול היה לבנות את ביתו לפני שייבנה בית קבע לשכינה הנודדת, בית הכנסת החדש בטל בניהו אומנם בנוי בנייה קלה, אבל הוא קבע מאין כמותו.

הפתקים הגיעו ליעדם

בעוד שבוע יחול הושענא רבה. אני זוכרת בבהירות את ליל הושענא רבה לפני שלוש שנים. אירחנו בסוכה שלנו חבורת לימוד של נערות מהסניף. דיברנו על פתקא טבא - ליל הפתקים, ליל שליחת המכתבים ליעדם. מה שנכתב בראש השנה ונחתם ביום כיפור והומתק בסוכות - נשלח ביד מלאכים לעולם המעשה. בלילה הזה נפתחים שערי השמיים

טלפון אחד, הרבה אומץ

אחרי שיחה עם הבעל, חברתי הבינה שמה שקורה לחברותיה אינו תלוי בה. מה שכן באחריותה הוא לפתוח דברים בכנות, בלי חשש, ולגלות איך הקושי מתכופף

אומץ. שיתפתי אותן בקושי, סיפרתי להן מה עבר עליי בלי שום קשר למה שקרה להן, רק על החלק שלי. אם יש קשר או לא - הבנתי שזה כבר בכלל לא חשוב. מה שכן היה כאן זו הזדמנות. הזדמנות ללמוד להיפתח, לתת לעצמי מקום, לשתף אחרים בפגיעה שהם פגעו בי בלי לפחד שהם יכעסו עליי. פחות לרצות את האנשים מסביבי ואחר כך להקפיד עליהם בסתר, אלא לומר את מה שבאמת יש לי להגיד בזמן, ולאפשר לעצמי להיות קיימת בעולם ולהשמיע את קולי באומץ.

"עם המורה הבנתי שהיו כאן הרבה איי-הבנה וחוסר תקשורת, וזו הייתה שיחה חשובה מאוד להמשך העבודה. השיחה עם מי שהייתה בעבר חברתי הקרובה הייתה פשוט מדהימה. שתינו בכינו, סלחנו זו לזו, חווינו תיקון עצום ואמיתי לכאב הגדול שעבר עלינו, ובעיקר - זכינו להשתנות קצת, להתקרב הרבה, ולחזור לאהוב". ●

כן, אולי לא, אנחנו לא יכולים להבין את כל הסיבות העמוקות שבגללן עושה הקדוש ברוך הוא דברים בעולם. אבל יש כאן שאלה אחרת לגמרי: למה ה' שלח לך לשמוע את שני הסיפורים הללו, מה הוא רוצה ללמד אותך?"

לעצור את הפחד

"שיניתי לגמרי את כיוון המחשבה, וניסיתי לענות לעצמי על השאלה האמיתית שהציג לי בעלי. הבנתי שאני פוחדת לתת אמון באנשים, שאני פוחדת לעמוד על שלי ולהגיד דברים שלפעמים הם קשים לצד השני. אבל לא מפני שאני כזו רחמנית עליהם, אלא מפני שאני חוששת ממה שהם יחשבו עליי. הרגשתי שזה שיעור עצום בשבילי וביקשתי מבורא עולם שייתן לי כוחות לנסות ולהשתנות.

"בתור התחלה, הרמתי לשתייהן טלפון שדרש ממני המון

בשבוע שעבר הבאתי כאן סיפור ששמעתי מחברה טובה. היא חוותה שני מקרים שבהם נשים קרובות שאהבה פגעו בה, ובמקום לדבר איתן על כך היא שתקה והקפידה. מאוחר יותר התברר לה שאחת מהן שברה רגל, והחברה השנייה, שהייתה מאוד קרובה אליה ואיתה לא דיברה במשך שנים, פגשה אותה במפתיע וסיפרה לה על ניסיון קשה שהיא עוברת, ניסיון שבו חברה קרובה אחרת הפנתה לה עורף בדיוק בזמן שהייתה זקוקה לה ביותר. כעת נחזור לשמוע מה קרה אחר כך.

"באותו רגע לא אמרתי כלום, פשוט חזרתי הביתה המומה ובליבי שאלות קשות. האם אני אשמה? האם ההקפדות שלי גרמו שיקרה לשתי הנשים הללו משהו רע? אז ניגשתי לדבר על כך עם בעלי. סיפרתי לו הכול, ובעיקר קיוויתי שהוא יענה על השאלה שכל כך זעזעה אותי. לתדהמתי, בעלי אמר לי משהו אחר לגמרי: השאלה אם זה קרה בגללך - אין עליה תשובה. אולי

אוצת שיש שוקולד-וניל-תות

לחמניות בקוטר
24 ס"מ

25-30 דקות
אפייה:

דרגת קושי:
קלה

גרסה קלילה ונהדרת לעוגת השיש המוכרת. מחלקים את התערובת לשלוש קערות. מוסיפים לאחת מהן תות קפוא וטחון ולשנייה קקאו, ומתקבלת עוגה עם טעם נפלא ומראה מיוחד במינו.

- 5 ביצים
- ¾ כוס סוכר
- כוס קמח
- 2 כפות אבקת פודינג וניל
- 3 כפות שמן
- ¼ כוס קקאו
- 100 גרם תותים קפואים

מחממים תנור ל-180 מעלות. מפשירים מעט את התותים וטחונים בעזרת בלנדר ידני או מעבד מזון למחית אחידה.

מקציפים במיקסר את הביצים השלמות והסוכר במשך 8-9 דקות, עד לקבלת קצף בהיר ותפוח מאוד. מוסיפים את הקמח והפודינג ולבסוף את השמן, מערבבים הכול יחד בעזרת מרית בתנועות קיפול עד לקבלת תערובת אחידה. מחלקים את התערובת לשלושה חלקים. לחלק אחד מוסיפים את הקקאו ומקפלים בעדינות. לחלק השני מוסיפים את מחית התות ומקפלים בעדינות. משמנים תבנית עגולה בקוטר 24 ס"מ.

יוצקים בעזרת מצקת מכל אחת מהתערובות, מקפידים לצקת בכל פעם צבע אחר. כשתחתית התבנית מתמלאת יוצרים צורת שיש בעזרת סכין. יוצקים שכבה שנייה של התערובות באותו אופן עד שכל התערובות ממלאות את התבנית, ויוצרים צורת שיש בעזרת סכין גם בשכבה העליונה.

אופים 25-30 דקות, או עד שסכין שמוחדרת לעוגה יוצאת יבשה. ניתן לפזר מעט אבקת סוכר לפני ההגשה.

יוזמת הישגים קדמה

בוחרים בניצחון מתיישבים בעזה

שיירות ההתיישבות בדרך לעזה

יום ראשון, א' חוה"מ סוכות
ט"ז תשרי 27.9

שעות הבוקר מצטרפים לשיירות מכל הארץ

14:00 התכנסות לשיירה מרכזית מצומת יד מרדכי לכיוון ניסנית

16:00 אירוע מרכזי והערכות לשהייה (יסופקו סוכות במקום)

הצטרפו לשיירות מרחבי הארץ:

052-7906057	ערד הילה ג'ורנו
054-6736909	עשהאל אורטל אוראל
052-8285274	עתלית נטלי פליבדה
052-5038503	פדואל יעל פאל
053-3283024	פתח תקווה צופיה פסטליך
058-4361815	צור יהודה עמנואל וייס
054-5484342	קדומים גפן זק
055-2433330	קרית ארבע נילי סגל
053-3802323	קרית גת תמר טובה בן יעקב
055-7755295	קרית מלאכי מוריה רוזנפלד
050-6616819	רבבה נעמה בורג
052-2436436	רעננה רחמים גרפי
055-9148389	רמלה אסתר אהרן
058-5277439	שבי דרום יאיר תפוחי
054-5892546	שבות רחל מרים סובר
050-5520487	שדה יעקב אורי פלסי
052-3564960	שדרות רונית (ישראל)
055-9713048	שובה עיינה שפיצר
050-6824341	שומריה תהילה קרייטר
054-8989572	שילה טוהר נחלה
058-6961997	תל אביב יאיר אופיר

058-4974442	כפר תפוח יוסף אביחי הרשקוביץ
053-2214408	כרמיאל דבורה ששון
054-6751449	כרמי צור ורד שביט
053-5259755	כרמל שלומית דחבש
052-8510526	לוד אליקים ויסנשטרן
050-3637364	מבוא חורון יצחק פניגשטיין
058-4283898	מבואות יריחו שירה ריינוס
055-2722133	מודיעין תהילה גורדצקי
052-4581883	מודיעין עילית ישראל סטביצקי
050-3231370	מורשת רעות רבהון
058-6045003	מעלה לבונה דרור בן דוד
058-4666322	מרום יהודה תחיה פלס
054-5464977	מרכז שפירא שלומית קלצהנדר
052-3003290	נגוהות יוסף חדאד
055-7799975	נווה תהילה אשד
054-8075351	נווה דניאל אלעד איזבוצקי
058-7806660	נוף איילון מיכאל ירמיש
053-5380090	נתיבות איתמר כהן
052-6939231	נתניה אילה בירגר
054-6609363	סעד אסף שולץ
052-6027608	עטרת יאיר ואן לואן

050-4009286	אביתר מלכאל בר חי
050-9961163	אורות נתנאל ישראל מיימון
052-3003213	אחיה אודיה רוזנבאום
0527560618	אדם נחמה מוסקוביץ
050-8455861	אשקלון הדר פנטהון
054-8348116	בית אל אלירז ויסקוט
052-7655752	בית חגלה אלישיב נמן
052-6552375	בת ים ליגל חלף
054-6785800	בית שמש חיה אייטגב
058-5952380	בני דקלים יגל גרינר
054-4902079	גבעת גל רננה גוטליב
055-3043643	גוש טלמונים אמונה חיה שחור
052-8513150	גליל תחתון אפרת בן אבי
054-5806000	זמרת אלירן נחום
054-6611609	חשמונאים רונית בוננומו
058-6275463	טנא עומרים מרים יפין
054-2220897	יד בנימין הרב יצחק טסלר
052-2462747	יד מרדכי מושון ועקנין
050-8743388	ירושלים שלמה בשן
052-7203710	כוכב השחר דפנה רונן
052-3573802	כפר פינס יצחק באואר

***3051**

שומריה | נריה בן סימון 053-243-6885
תל אביב | יאיר אופיר 058-6961997

פתח תקווה | תמר אברהם 055-5694158
קרית ארבע | רחל שוק 053-5302579

הסעות:

בת ים | ליאורה גירחיש 058-7116130

